

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Februarius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Februarius.

CONSIDERATIONES
CHRISTIANÆ.

Pro Singulis Anni diebus.

FEBRUARIUS.

DIES I.

De Fide.

I.

Ides nostra DEUM summopere honorat. Hæc est cultus perfectissimus, quem huic supremæ veritati homo præstare potest. DEUS summa pollet libertate, & supremâ jurisdictione, eaque universali, & absoluta. Melius ergo honorare eum non possumus, quàm submissione absoluta, & universali. Ipse est Lex suprema, suprema sapientia, suprema veritas. Supremam hanc legem dignè honoramus, si voluntatem nostram ei submittimus illis etiam in rebus, quæ propensione nostræ adversantur; si amamus id, quod non amore, sed potius odio dignum est; uti est inimicus noster. Supremam hanc sapientiam dignè honoramus,

mus,

mus, cum ejus directioni nos subijcimus, *Februarius.*
etiam tunc, cum eam non comprehendimus; tunc etiam, cum propensione, vel utilitati nostrae repugnare videtur; persuasumque nobis habemus, alia negotia nobis curanda non incumbere, nisi ea, quae DEI sunt. Supremam hanc veritatem dignè honoramus, si credimus id, quod sensus nostri non percipiunt, id, quod ratio nostra non capit; imò id, quod contrarium est ei, quod sensus, & rationis nostrae lumina nobis proponunt. Quàm digna DEO est hæc submissio; an hac ratione DEO te subijcis? Quàm dignum perfecto Christiano est hoc sacrificium! An id immolas? Et quidem nullo admissio dubio, nulla exceptione? Dubitare non est credere; vel unicum articulum excipere, est omnes alios rejicere.

II. Fides nostra summo opere nos honorat, illa enim, dum honorem DEO habet, non mediocrem etiam nobis offert. Illa nos deprimendo elevat, illa nos excæcando illuminat: Illa nos suiijciendo, à subjectione liberat, idcirco, quod è captivitate sensuum nostrorum nos eximat. Fides quodammodo consecrat intellectum hominis per cultum, quem DEO præstandum suadet. Illa eum infinite perspica-

Februarius. cem reddit, dū eum divinæ Sapientiæ unit. Illa eum reddit inconcussū, dum eum cogit divina niti autoritate: Illa facit, ut decipi non possit, dum supremæ eum veritati affigit: Illa ei communicat & lumina & certitudinem DEI; illa ex ipsius DEI lumine de rebus iudicium fert. Si firma fide credo veritates, quas DEUS mihi revelat, particeps fio certitudinis, quam DEUS habet. Et quod consequens est, æquè parūm decipi, ac ipse DEUS, possum. Quantum animi robur, quantam sublimitatē, quantam gloriam mihi fides non impertit; & ad quantam imbecillitatem, & vilitatem non reducuntur ij, qui ab ea se dirigi non sinunt?

III. Fidem nostram honorare debemus, vitam ei consonam agendo: anne hoc facimus? Credere DEUM infinitè magnum, & ei non servire? infinitè bonum, & eum non amare? infinitè justum, & eum non timere? quæ hæc inter se conveniunt? Credere, quòd id, quod magnum est coram hominibus, abominandum sit coram DEO, & ad hanc magnitudinem aspirare? Credere, quòd Christus Dominus maledictionem vibret in divites & voluptuosos, & divitijs, ac voluptatibus ardentè inhiare? credere, quòd Christus felicitatem suam constituat in paupertate, & pœnitentiæ lacry-

te unit.
ncogit
decipi
ti affi.
certi-
hine de
credo
triceps
Et
decipi,
animi
m glo-
quan-
redu-
nt?
emus,
oc fa-
num,
z eum
on ri-
Cre-
oram
DEO,
Cre-
ictio-
s, &
iare?
suam
æ la-
y-

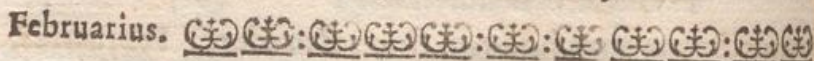
crymis, & eas cum horrore fugere? credere, **Februarius**
quòd non perveniatur in cælum, nisi per
humilitatem, & semper altiùs tendere vel-
le? credere, quòd, ut Christiani simus, neces-
sarium sit carnem nostram crucifigere;
neque tamen aliud cogitare, nisi de modo
eidem blandiendi? credere, quòd violenti-
opus sit ad salutem æternam consequen-
dam, & nulla in re violentiam sibi adhi-
bere velle? an hæc omnia inter se conve-
niunt? Aut fidem, aut vitam muta. Has
veritates non credere, est à fide Christiana
alienum esse; eas credere, & vivere, tan-
quam eas non crederemus, est insanire: His
perpensis, quære ex temetipso, num à fide
Christiana alienus, an verò fatuus sis? *Qui
non credit, inquit Servator, jam iudicatus est:*
Sed, qui credit, & vivit, quasi non crederet,
severius punietur. Si fides tua ad bonam
frugem te non ducit, te condemnabit.

*Compara fidem tuam cum vita tua, quanta ea
tibi confusionis erit materia? Sed in hac sola con-
fusione ne hæreas. statue vitam tuam fidei tuæ
accomodare, nisi velis, ut ea te condemnet.*

Ostendam ex operibus fidem meam. *Ja-
cob. 2. v. 18.*

Imposturæ genus est aliud agere, & aliud
proferri. *Ambr.*

Februarius.

DIES II.

De Purificatione sanctissimæ Virginis.

I.

BEatissima Virgo in hodierno Purificationis Mysterio gloriam suam celat, nolens videri ea, quæ reapse est, nec ijs prædita, quæ eam præcellentem reddunt; sed, quod ipsius humanitatem adhuc illustriorem reddit, ea credi cupit, quæ non est; atque ijs esse obnoxia, quæ eam aliorum contemptui possent exponere. Ipsa est Mater DEI; nec alia, quàm Mater hominis videtur; est purissima, & impura esse videtur, quia purificare se cupit; quanta animi demissio! Nos videri volumus ij, qui non sumus, nimirum iusti; quanta superbia! Et tamen adhuc purificare se vult; quantus puritatis amor! nos impuri sumus, cum in Conceptione, tum in nativitate & vita nostra, & nos ipsos purificare negligimus. Quæ negligentia! Maria non subest Purificationis legi, cum hoc ipso legis textu sit exempta, & tamen ei se se submittit; plus facit, quàm debet, quanta obedientia! Ad me quod attinet, tantùm abest, ut faciam, quæ non debeo, ut nec ea omnia faciam, quæ
facere

facere teneor. Tantùm abest, ut faciam opera gratuita, ut & ijs me subtraham, ad quæ agenda obligor; imò multoties muneri meo desum: quanta parsimonia erga DEUM adeò liberalem?

II. Maria DEO offert id, quod charissimum habet, nempe Filium suum unicum, hunc in sacrificium quantocunque staturum pretio immolat. Eheu! Tanto jam tempore DEUS à te offerri sibi desiderat, hoc unicum cordis tui, hoc videlicet peccatum cui immoderatè addictus es; hanc parvam consuetudinem, hanc affectionem animo tuo dominantem: Et necdum obtinere eam potuit. Eodem tempore, quo sanctissima Virgo tam gratum æterno Patri munus offert, cælum non nisi cruces & ærumnas ei promittit: Quod ei indicatur his verbis: *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Qualis compensatio? Sic DEUS amicos suos tractat. Visne etiam tu hoc pretio DEO te immolare? Is neminem unquam adeò amavit, ut IESUM, & Mariam, & neminem unquam tantopere afflixit. Persuasum proin tibi habeto, cruces esse signum amicitiae, & gratiae, quam tibi impertitur? An de hoc ambigere potes, dum vides, quí cum IESU & MARIA agat? Eheu! An non querimoniae & murmuraciones

Februarius, tuæ, in rebus adversis satis indicant, te contrarium credere?

III. Pater æternus voluit, ut Filius suus per manus Mariæ sibi offerretur: Potuissetne gratus accipere sacrificium; cum DEUS ipse esset Victimæ, & Mater DEI Sacerdos? Si volumus, ut munera nostra DEO accepta sint, ea per Mariam offeramus, cum muneribus IESU uniamus, quantumvis exigua & impura illa sint, manibus tamen tantis puris oblata victimæ tam gratae unita, pura evadent, grata evadent. Quemadmodum Pater æternus Filium suum dare nobis voluit per Mariam, sic etiam voluit, ut omnia bona per Mariam acciperemus; & preces denique nostras acceptare per Mariam voluit. Omnia, quæ Filius offert Patri, ei sunt infinite grata: Omnia, quæ Maria offert Filio, ei sunt acceptissima. Pater Filio negare nihil potest, nec Filius Matri, nec Mater filijs suis, & ijs, qui cum vera confidentia ad eam accedunt. Si gratiæ te deficient, cuius culpa id accidit, nisi tuâ?

Firmiter statue nihil in posterum agere, nisi propter DEUM. Offer ei te totum penitus in sacrificium, & precare Deiparam, ut DEUM moveat ad acceptandum munus, dum ei te ipsum consecras.

Mecum

Mecum sunt divitiæ, ut dixem diligentes **Februarius.**
me. *Prov. 8. v. 18.*

MARIA, O nomen, sub quo nemini
desperandum. *Bern.*

DIES III.

De bono usu Temporis.

I.

Tempus valdè pretiosum est, quia nobis
conceditur, ut eo utamur ad servien-
dum **DEO**, animæque nostræ salutem curan-
dam. valde pretiosum est, quia Chri-
stus id nobis pretio sanguinis sui compa-
ravit. Valde pretiosum est, quia nec uni-
cum ejus est momentum, quo in gratia, &
charitate crescere, possessionem **DEI** mereri,
atque integram omnis prorsus felicitatis
æternitatem obtinere non possimus. Un-
de momentum quodlibet aliquam quo-
dammodo æternitatem complectitur. quot
momenta perdo, tot æternitates perdo.
quanta jactura? Stupidi planè sumus,
si his non movemur; imò summopete cæ-
ci, si etiam occasiones tempus hoc tam
charum perdendi quæramus, atque ejus ja-
cturam in gaudijs nostris numeremus.
Verùm, an non insanimus, si eo abuta-

G 5

mur?

Februarius. mur? ad quid? ad nihil agendum, ad ludendum, ad nugandum, ad peccandum, ad nos damnandos, ad colligendos contra nos thesauros iræ, cum thesauros meritorum colligere possemus? Temporis pretium nonnisi in æternitate cognoscemus.

II. Quemadmodum tempus pretiosum, sic & breve est. Tempus præteritum non est amplius nostrum; & habet se respectu nostri, quasi nunquam fuisset: futurum in potestate nostra non est, nec id polliceri nobis possumus, nec illius nos redere securos. Tempus solummodò Præsens nostrum est; & hoc celerrimè transit. Velocitas cuiusdam cursoris, subitus fulguris splendor, avis prætervolantis rapiditas, vel navigij, quod flante à puppi vento propellitur, celeritas, similitudines sunt, quæ spiritus sanctus utitur ad indicandam rapiditatem, qua tempus elabatur: quæ tamen illam nec dum satis exprimunt, Heu me! Præsens nonnisi momentum est; & hoc unicum est meum: quo niri possim; & ego vix adverti id adesse, cum jam præterijt. Et nihilominus id negligo, id elabi mihi sino, & cū eo fortasse tempus agendæ pœnitentiam, unicam videlicet, & tutissimam salutis consequendæ rationem. estne socordia tam horrenda in tanti ponderis negotio excusatione digna?

III. Hoc

III. Hoc tempus tam pretiosum, & tam ^{februarius.} breve irrevocabile est: ubi transijt, reduci non potest. Et qua ratione nos id revocare possemus, cum DEUS ipse, licet omnipotens, hoc non possit. Si verò revocari non potest, saltem reparari potest. Quidni ergo id agimus? DEUS vitam nobis non producit, nec tempus longius concedit, nisi ut horas perditas pœnitentiâ sarciamus. An igitur credamus, eum nobis tempus concedere, ut eo utamur, ad se offendendum, & irritandum; & non potius ad satisfaciendum justitiæ suæ, suamque iram placandam. Viator aliquis, ubi advertit, se multum temporis consumpsisse, vel à recto tramite aberrando, vel longiores faciendo circuitus, vel inutiles moras trahendo, sibi que multum adhuc viæ, parùmque Diei superesse, an non studet passus suos accelerare? si defleximus, aut moras traximus, sicut ipse, cur non etiam ejus diligentiam imitamur? an in id tempus hac de re cogitare differimus, quo terribile illud pronuntiabitur: *Tempus non erit amplius*, quò salutem æternam tibi compares.

Apoc. 10.

Statuamus nec momentum perdere, cum ea omnia tam brevia sed pretiosa sint; atque id, quod perdimus, forsitan ultimum esse possit.

Nem-

Februarius.

Nemini dedit spacium peccandi. *Ecclesi 15.*

4. 21.

Nihil nobis fit omne, quod transit.
Aug.

DIES IV.
De fine Hominis.

*Necessarium est, ut homo DEUM glo-
rificet.*

I.

A Deo Necessarium est, ut DEUM glorifices; ut non solum DEUS hac necessitate & absolvere te nequeat; sed nec tu ipse, quantumvis liber sis, eam eximere te possis. Si non sponte tua eum glorificas, invitus eum glorificabis: si eum non glorificas, ejus voluntati te submittendo, ejus leges observando glorificabis eum invitus, pœnis te subijciendo, quibus eos castigat, qui leges suas violant. Glorificabis DEUM, inquit S. Augustinus, aut faciendo, quod ipse vult, aut patiendo, quod tu non voles.

II. Damnatorum manes in inferis media inter tormenta DEUM glorificant. Eorum ululatus, atque ipsæ eorum blasphemiae mirificè, sed modo prorsus inusitato, cum omnibus Creaturis ad DEUM glorifican-

candum & prædicandum conspirant. Ig- Februarius.

nis inferni, quantumvis tenebricosus sit, & eius gloriam illustrat; dum manifestas ipsius perfectiones; ipsius sanctitatem per terribilem oppositionem, quæ ipsum inter, & peccatum invenitur; ipsius justitiam per horrendas vindictas, quas de eo sumit; ipsius potentiam, & sapientiam, dum invenit modos tam inauditos, infortunatos hos puniendi, & torquendi spiritus per actiones à causa corporea proficiscentes. Quis, O Domine novit potestatem iræ tuæ? Nihil melius me docet, quàm infernus, quid sit Deus, & quid sit, eum offendere.

Psal. 89. v.

11.

III. Itaque necessarium tibi est, ut gloriæ Dei promovendæ studeas, aut ejus justitiam, aut Misericordiam, extollendo, aut lubenti animo ejus legi te submittendo, vel ejus vindictis nolens volens te subijciendo, vel eum laudando, eum amando, eum in cælis possidendo vel patiendo, rabie insaniendo, eumque blasphemando in inferorū cruciatibus. Hæc tibi necessitas incumbit, alterutro modo Deum glorificandis; uter horum modorum tibi melior videretur? tuum est eligere. Ah! ane deliberatione opus est?

Conscientiam tuam in Consilium voca, ut ex ea quæras, quem in modum glorificare DEUM malis?

Februarius. *malis ? an divinis ejus legibus te submittendo , an pœnis te subiiciendo , quibus eos excipit, qui leges ipsius violant.*

Notum fac mihi finem meum , ut sciam, quid desir mihi. *Psal, 38. v. 5. & 6.*

Aut facies, quod vult DEUS, aut patieris, quod non vis. *Aug.*

DIES V.

De abusu Gratiarum.

I.

Nihil magis necessarium est, quàm gratia, & nihil magis negligimus. Nihil ea pretiosius est, & nihil magis contemnimus. Minima gratia plus valet, quàm omnia bona, quàm omnes voluptates totius mundi: si hæc omnia conjunctim imponerentur uni parti bilancis, & alteri gratia, hæc illis præponderaret. Et tamen quotidie huic præferimus turpem voluptatem, lucrum vilissimum. Quàm horrendus contempus! Hæc omnem DEI sanguinem valet. Necessarium fuit, ut ad eam promerendam vitam suam expenderet. Quando igitur gratiâ abutimur, sanguinem Christi pedibus conculcamus. Quanta prophanatio! fructum mortis ipsius non tantum nobis inutilem, sed & funestum

stum reddimus, & efficacissimum nostræ salutis instrumentum in potissimam reprobationis nostræ causâ convertimus. Quanta Cæcitas! si vox sanguinis ipsius Christi me condemnat, quis justum me pronuntiabit?

II. Si arcanis hisce Conscientiæ nostræ exprobrationibus non movemur, si salutare ejus latratus compescimus si ad viva hæc lumina, quæ DEUS nobis impertit, oculos claudimus, & inspirationes, quæ nos urgēt, negligimus, cogitamusne, gratiæ nos esse rebelles, eamque aspernari, & injuria afficere? cogitamusne de malis, quæ sequuntur peccatum, quod admittimus, de periculis & miserijs, in quæ nos conijcimus! an hujusmodi cogitationes eò usque opprimemus dum nullum amplius malo remedium supererit? damnati in inferno gratiæ pretium intelligunt; ejus, quem admiscere, abusum æternum deplorabunt; eumque sarcire in omnem æternitatem, sed incassum optabunt. Abusus gratiæ in vita eos sceleris reos: sera verò hujus abusus pœnitentia, privatio, atque inane hujus gratiæ desiderium eos æternum reddent infelices. Si hoc cogitares, possesne resistere salutaribus motibus, quos fortasse DEUS tibi nunc immittit?

III. Heu mihi! credebam Domine, nihil mihi formidandum præter peccata, quæ
ad

Februarius, admisi, sed jam video, gratias, quas ac-
 cepi, magis adhuc mihi formidandas, quam peccata mea: vel potius peccata mea
 formidanda non esse, nisi ob gratias acceptas. Quas si non accepissem, omnino non essem nocens. & Si earum accepissem pauciores, pauciorum forem reus culparum. Tyro & sidoni, inquit Servator, remissus erit in iudicio, quam Bethsaida & Corozaim: Quæ non talia, qualia illæ, lumina & gratias habuere? miser ille Ethnicus erit iudex tuus, ignave & perfide Christiane. Una pars gratiarum, quas DEUS tibi impertijt, reddidisset eum Christianum, & fortasse sanctum, & te verum Christianum reddere non potuere? At quia te verum Christianum facere non valuere, infelicem te & reprobatum efficiant.

Luce 10. 13.

lib. 10.

Statue gratia fidelio rem te præbere; & si nunc ab ea urgeri te sentis, noli ei resistere, ne ea tibi in pœnam tuæ repugnantia subtrahatur.

Exhortamur, ne in vanum gratiam DEI recipiatis. 2. Cor 6.

Non gratia DEI sola, nec ipse solus; sed gratia DEI cum illo. *Aug. lib. de gratia.*

DIES

DIES VI.
De Morte.

De necessitate Mortis.

I.

MOriendum est. Hæc est veritas, de qua dubitare nemo potest. Hæc est sententia à justitia DEI pronuntiata, à qua aliò appellari non potest. Hæc est lex, qua nemo est immunis. Hæc reges vulgo permiscet; quos, postquam orbi dedere leges, mortis parere legibus necesse est. Adulatio, quæ ipsos reddere deos voluit, immortales eos reddere non valuit. Tunc etiam cum in medio gloriæ & triumphorum suorum, thronum occupant supra Mortalium capita elati, ad mortem, velut hominum vilissimi condemnantur, & in seipsis, ut Apostolus ait, *responsum mortis habent*: Inviti percipiunt arcanam quandam vocem, quæ ad deprimendam ipsorum arrogantiam ejs dicit: *Pulvis es, & in pulverem reverteris*. Forèsnè tam inflato, ac tumentis animo, si huic auscultares voci?

II. Nihilominus, cum certò nobis moriendum sit, ita vivimus, ac si immortales essemus. Si tam perspectum nobis esset,

H

nos

2. Cor. 1.
v. 9.

Gen. 3. 19.

Februarius, nos non morituros, quàm perspectum nobis est, nos morituros, an aliter viveremus? qui sententiâ irrevocabili ad mortem damnari decreti executionem in momenta præstolamur, tempus tamen terimus ludendo, nos oblectando, mille vanis, & vastis Consilijs excoquendis, quasi æternùm essemus victuri. Quid diceres de homine, qui obscuro carceri inclusus, & in momenta expectans, quando in ferale pegma effect producendus, non cogitaret, nisi de excoquendis ambitiosis consilijs, de magnis divitijs sibi comparandis, de magnificis extruendis palatijs, utique eum mentem esse affirmares? an tu minùs insanis, si idem, quod ille, agis?

III. Homo hodie compareret, cras è conspectu evolat. & ubi oculis se subduxit, brevè è memoria excidit. Hoc unicum commodum Principes & magnates habent, quòd, ubi cadunt, majorem tumultum excitent, eorùmque ruina majore cum fragore fiat. Atque hoc est, quod splendido gloriæ, imò & immortalitatis titulo nuncupatur. Quid magis vanum? quid magis frivolum est? præter hoc tamen mundus asseclis suis dare potest nihil. éstne operæ pretium, ut tanti suscipiantur labores ad id obtinendum? éstne operæ pretium,

*Perijt memoria eorum
cum sonitu
Psal. 9.*

tiū, ut ei acquirendo æternitatem nostram *Februarius*
 in discrimen conijciamus? hæc est illa fasci-
 natio puerilium nugarum, quæ à SS. Literis
 appellatur *fascinatio nugacitatis*, Quæ *Sap. 4e*
 mundi sectatores incantat, quæ verè sa-
 pientum miserationem excitat, justam
 tamen DEI indignationem provocat. Ah
 Domine! fac, ut potiùs te ad commiserat-
 tionem, quàm ad iram provocem, & mi-
 sericordia tua te impellat, ad rumpendum
 ope luminis & gratiæ tuæ fascinum, quod
 nos excæcat.

*Statue, nec diem prætermittere vitæ tuæ,
 quin identidem tibi met dicas: Moriendum est.*

Staturum est omnibus hominibus, semel
 mori. *Hebr. 9. v. 27.*

Tantò magis appropinquat vitæ finis,
 quantò magis distulit. *Euch.*

DIES. VII.

De brevitare Vitæ.

I.

Mors propinqua est. Cuncta, quæ vi-
 des, cuncta, quæ audis, eam tibi
 annuntiant; nec tamen ejus recorda-
 ris? intra breve temporis spatium com-
 parere tibi necesse est coram severissimo

Februarius, iudice, nec de rationibus tuis ritè parandis sollicitus es? Moriendum est; apud omnes in confesso est. Quòd verò brevè sit moriendum, paucorum sententia est. Quin imò contrarium sibi quisque pollicetur, quasi verò, dum mortem longè remotam sibi fingunt, eam re ipsa longè à se repellerent. Vita est brevissima; de hoc quotidie conquerimur; itaque mors longè abesse non potest. Interea semper eminus, veluti tubo optico longè sepositam spectamus. Atque hæc est causa, cur eam parùm in animos nostros possit. Iuvenis aliquis sua confidit juventute; ætate proventus virium suarum vigore; senex firma corporis constitutione. Sic cuivis, longiorem sibi vitam pollicendi, mortemque non timendi suppetunt rationes, quibus alij careant. O inauditam, quæ tamen pluribus illudit, deceptionem!

II. Vita certè brevissima est, quod atinet ad potissimam hominum partem: perspicuum est, plures infra, quàm post triginta annos mori. Et verò, si certò nobis constaret omnibus de vita longius producenda; quidnam denique hæc longior vita est? si eam consideramus habita ratione præsentium, videlicet negotiorum, quibus vacare; officiorum, quibus nos in-

for-

formare; eorum, quæ præstare debemus; Februarius
 consiliorum, quæ animo volvimus; scien-
 tiarum, quibus imbui cupimus; virtu-
 tum, quas acquirere nos oportet. Ah!
 quam brevis hæc vita videbitur; si eam
 consideramus habita ratione peccati, ad-
 huc longè esse breviorē judicabimus:
 sexaginta vitæ anni, ubi transierunt, ho-
 mini, qui hanc ætatem attingit, veluti mo-
 mentum, & omnia bona, quæ possedit,
 omnia oblectamenta, quibus gavifus est,
 veluti somnium videntur.

III. Si verò vitam consideramus habita
 ratione æternitatis, infinities adhuc bre-
 vior videbitur. Mille anni, inquit facez
 textus, non nisi Dies una sunt cum æter-
 nitate comparati. Quid igitur vita, lon-
 gissima licet, erit, nisi unica hora? Eheu!
 unica, & fors nec unica nobis est viven-
 dum hora! Nam quis est, qui tam diutur-
 nam sibi hanc vitam polliceri queat? nos
 tamen occupamur formandis ingentibus
 rerum agendarum idæis, coacervandis
 opum thesauris, idque eo mentis ar-
 dore & cupiditate, quasi æternum victu-
 ri essemus; nec cogitamus, nisi de sede in
 hoc mundo figenda in qua non nisi pauca
 momenta transigemus; & neque somia-
 mus de sede stabilienda in altera, ubi æter-

*Unus Dies
 apud Domi-
 num, sicut
 mille anni;
 & mille an-
 ni, sicut Dies
 unus. 2. Petri
 3. v. 8.*

Februarius. nūm morabimur ; unice intenti extruendæ domui infirmæ, quam unica nocte incolemus, domum verò æternitatis nostræ negligimus, quin & collabi sinimus. Quæ stultitia?

Statuemus quamvis Diem considerare, velut eam, quæ ultima vitæ nostræ esse possit, & non considerare mortem ut rem longius à nobis remotam.

Breves Dies Hominis. Constituisti terminos ejus, qui præteriri non poterunt. *Job. 14. v. 4.*

Quotidie magis appropinquat recognitionis Dies ; omnis hora nos judicio applicat. *Euch.*

DIES VIII.

De Judicio extremo.

De Sublimitate & Majestate Judicis.

I.

Dies judicij dies Domini appellatur, quia, ut ait Propheta, *exaltabitur Dominus solus in die illa.* Ipse solus comparebit in gloria. Cum sol camparet, omnes stellæ videri desinunt: Sic ubi sol iste Justitiæ in solio tuo videbitur, tota gloria, tota sublimitas humana evanescet. Quot Reges,

Isa. 2. v. 11.

ges, quot populorum domitores, qui no-
men magnorum affectarunt, ab homini-
nibus adorati, sed à DEO sprete, & repro-
bati, opprobrium & rejectamentum eva-
dent mundi, cunctorumque mortalium
postremi? éstne hic ille, prorsus attoniti
dicent, quem ut nauci hominem tractatum
vidimus, & ignominijs coopertum, quem
ipsimet contempsimus, quem contumelijs
affecimus? En! Modó Rex est gloriæ,
Judex, & Dominus universi. Quanta mu-
tatio! Tunc reprobi cum electis certatim
clamabunt: *Tu solus Altissimus.* Ah! Do-
mine, nemo magnus est præter te, Et fa-
tebuntur, se nihil esse, DEUMQUE solum esse
omnia. Electi eum videbunt, & lætabun-
tur, & ob hoc magni erunt. Reprobi eum
videbunt, & in rabiem agentur; & per hoc
ipso nihilo evadent viliores. Felices pro-
fectó, si penitus in nihilum suum redire
possent; sed vel inviti subsistent, vitamque
servabunt, quantum opus erit, ut infinito-
rum scopus malorum in omnem æternita-
tem esse possint. En quó terminetur hu-
mana sublimitas. Mereturne hæc, ut ad
eam consequendam agamus tanta, tantá-
que patiamur, ut omnia, ipsamque animæ
nostræ salutem periculo exponamus?

Februarius

*Psal. 82. v.
19.*

*Peccator vi-
debit, & ira-
scetur. Ps.
111. v. 10.*

H 4

II. Hac

II. Hac die solus DEUS videbitur magnus potentia: *Cum potestate magna.* Reges illi adeo potentes, qui parrem universi potestati, vel tyrānidi suæ subijcere, qui *potentes fuerunt in iniquitate*; qui potentia suā quā à DEO ad ipsius cultum augendum, amplificandumque accepere, non sunt usi, nisi ut eum offenderent, aliosque ad eum offendendum incitarent, in conspectu totius universi hac sua potestate exuti, ad æternam & universalem impotentiam redigentur, si non poterunt Potentiæ divinæ se subtrahere, nec ejus iram mitigare, aut vitare, nec ei se opponere. Verbo non poterunt, nisi pati, nisi ardere, nisi desperare. Funesta sanè potentia; ad quam reducitur abusus, quem Principes admisere, illius potestatis, quam ipsis DEUS velut sacrum depositum commisit? *Potentes isti potenter tormenta patientur, & fatebuntur, neminem præter DEUM potentem esse, sicut præter ipsum, nullus invenitur, qui justus sit. Solus potens.* Sed istis non ostendet potentiam Brachij sui, nisi gravitate ictuum, quos in ipsos vibrabit. Isti vires suas exseruere ad DEUM offendendum, & DEUS omne robur suum exseret ad eos puniendos.

III. Chri-

III. Christus solus hac die videbitur **Februarius.**

Magnus Sanctitate : Omnia opera, omnes virtutes humanæ, coram hac divina sanctitate evanescent; & quemadmodū ad Auroræ conspectū non tenebræ modò, sed omnis etiam eментitæ, & subobscuræ lucis fulgor evanescit, sic ad conspectum Christi, omnes virtutes larvatæ, quarum motivum erat superbia & mundi honor, omnia bona opera, quorum origo fuere naturæ imperus, propria cupiditas & commodum, inanis gloriæ studium, & hominum respectus, in nihilum ibunt. Christus, inquit Apostolus, unicum est fundamentum. Nulla virtus, nulla sanctitas, quæ ipso non innitur, subsistere potest. Illa palatia, quæ **1. Cor. 5.** videntur tam magnifica, neque tamen Christo fulciuntur, in ruinam concident. Ignis, qui universum destruet, ea veluti paleas in momento absument. Nihil præterquam aurum, hoc est, quod in Christo fundatur, subsistet. quàm multæ actiones, quæ nunc tantopere splendere videntur, quæ in oculis hominum lucent, ubi Sanctitati Christi, quæ unica & inflexibilis est regula, tunc applicabuntur, obscuræ apparebunt, injustæ apparebunt. Cur eas jam huic regulæ non applicas, ut rectæ evadant?

Februarius. *Statue non committere, ut excaceris à splendore sublimitatis hujus mundi ; sed persuasum tibi habeto, nihil magnum esse præter DEUM, vel id, quod ad DEUM refertur.*

Exaltabitur autem Dominus solus in die illa. *Isa. 2. v. 11.*

Qui hoc potuit moriturus, quid poterit regnaturus? *Aug.*

DIES IX.

De Inferno.

De pena Damni.

I.

PÆna damnatorum atrocissima est amissio & privatio DEI. Anima hominis capacitatis est infinita, nec ulla re, nisi DEO repleri potest, sed in hac vita mille rebus distinctur, quæ eam morantur. Instinctum habet, & propensionem violentam, quæ eam ad DEUM, velut summum suum bonum rapit, verum per innumeras creaturas, à quibus constringitur, ac retardatur, velut suspensus hæret. Idæam habet à natura sibi inditam pulchritudinis, & Majestatis DEI; sed hæc corporis pondere debilitatur, & sensuum suorum corruptione obfuscat. At ubi primùm anima
à cor-

a corpore suo separata, & ab his objectis **Februarius**
 amota fuerit, in horrenda se vacuitate de-
 prehendet, quam per unionem sui cum Deo
 replere volet. Cor ipsius omnibus bonis cre-
 atis, quibus affixum erat, solum ad supre-
 mū Bonum feretur eo imperu, cui compara-
 re nil potest. Velum, quod ipsam impedia-
 bat, quò minùs DEUM cognosceret, amo-
 vebitur. Fascinatio Creaturarum, quæ
 eam incantabant, dissolvetur. Agnoscet,
 DEUM infinito amore esse dignum, nihil-
 que præter ipsum inveniri, quod eam red-
 dere felicem possit. Amplexari ipsum vo-
 let: Sed à manu non visibili & omnipoten-
 ti se repelli sentiet, quæ ei non minùs,
 quàm David olim Absaloni dicet: *Faciem
 meam non videat.* Quantus tunc ipsius do-
 lor erit & desperatio!

II. Hæc anima à DEO separata motibus
 agitabitur prorsus contrariis, & violentis;
 DEUM infinitè amabilem cognoscet.
 Amare proin ipsum volet, & non poterit;
 ipsum supremum bonum esse sentiet; &
 tamen eum possidere non valebit. Motus
 naturalis, & impetuolus eam ad hoc sumum
 feret; sed peccatum, quod in ipsa sedem
 fixit, eam inhibebit, DEUM possidere desi-
 derabit, quia cognoscet, se ab eo toto feli-
 citari posse; sed hoc desiderium, quia re-
 pul-

februarius. *pulsam tulit, in furorem vertetur, eamque incitabit, ut odio teneatur illius boni, quod amare vellet, & non potest, imò etiam destruere optet objectum, quod possidere vellet & non Potest. DEUS summum ejus bonum est, quam ob causam ipsum non desideret? Est ipsius inimicus, & persecutor, & cur ejus odio non flagret? cur ejus destructionem non cupiat? Ardentius id desiderare, quod quis nunquam possessurus est. Odisse id, quod semper desiderabit, est occupatio & supplicium damnatorum. Ah! Quàm tristis fors; an non hæc tibi obtinget?*

III. Hæc igitur erit crudelis damnatorum occupatio, & tristis meditatio per omnem æternitatem: Ego DEUM perdidit infinite amabilem, & quem semper odisse cogar: DEUM, qui me felicem redditurus erat, & jam æternum torquet. Eum perdidit meâ culpâ, perdidit eum ob unius momenti voluptatem. Eum perdidit in perpetuum, eumque perdendo omnia, & unâ me ipsum perdidit. Ah! Dicet cum infornato Absalone: Si videri à me non vult, *interficiat me.* Sed hoc incassum operabitur æquè, ac violenter. Ah! Nihili jam ducis per peccatum perdere DEUM: Olim in inferno senties, quid sit eum perdidit.

2. Reg. 14.
33.

didisse. Sponte tua ab eo te separasti in **Februarius**,
tempore, & vel invitus ab eo separatus
eris in æternitate. Hæc separatio nunc
delectationi tibi est, sed tunc extremi sup-
plicij erit loco.

*Statue potiùs omnia, quàm DEUM perdere, quia
perdendo DEUM omnia perdis.*

Voca nomen ejus non populus meus ;
quia vos non populus meus ; & ego non
ero vester. *Osee 1, v. 9.*

Ubi bene erit sine illo ? Aut quando esse
malè poterit cum illo ?

DIES X.

De cura Salutis.

Salus est negotium nostrum.

I.

Salus æterna nostrum est negotium ;
quod, si prosperum non habeat exitum,
omnis jactura in nos redundabit, nec ullus
in partem veniet. In negotijs lucri fera-
cibus, sed discrimini obnoxijis societates
contrahimus, præcautiones exigimus ;
minus habere lucri malumus, modo pericu-
lum incurramus minus ; cùmque alijs lu-
crum partimur, dummodo & jacturæ socios
habeamus. Verùm, ubi de animæ salute
agi-

agi-

Februarius, agitur, nec societas, nec cautio datur.
 Quivis periculum subire solus debet. Totum lucrum, totaque jactura ad ipsum pertinet; quivis sibimetipso ferit, & meret.

II. Probus iste vir, qui tanto salutis tuæ ardet Zelo, qui tot ejus gratiâ labores in se suscepit, qui illam velut proprium negotium curavit, partem habebit lucri, si res felicem sortita fuerit exitum; non item jacturæ tuæ particeps erit, si minus bene successerit, quin quod in detrimentum, & damnationem tibi cedit, ipsi lucrum & meritum pariet. Amicus iste, in cujus gratiam conscientiam tuam læsisti; filius iste, cujus commoda salutis tuæ prætulisti, quem animæ tuæ impendiō occupaverasti, exitij tui participes non erunt; vel si eandem, quam tu, miseriam incurrant, id circo, quòd injustitiæ fuere participes; poenæ tamen, quas ipsi dabunt, magnitudinem tuarum nequaquam imminuet.

III. Quid sentires de homine aliquo, qui, cum alacer & fervens esset in alterius negotio exigui momenti promovendo, penitus negligeret litem, in qua de omnibus ipsius bonis, atque ipsa mer vitâ ageretur? Hanc sanè agendi rationem stultitiæ argueret. Et nihilominus sic multi hominum agunt, qui magnopere sapere videntur.

dentur. Nonne & tu sic agis? Homo iste ^{Februarius} mortuus est, inquit, ingentes sibi opes comparavit, multa bona, & insigne officium familiae suae reliquit. O hominem industrium! Quam bene negotia tua administravit! Melius loquere: Haec sunt negotia aliena, haec sunt negotia liberorum ipsius. At suum negotium, Negotium salutis quae tractavit? Tempus ei de hac cogitandi non suppetebat, mors improvise eum praevertit. O hominem insigniter stultum! De alienis cogitavit, sui ipsius prorsus oblitus, & nugis ad se non pertinentibus intentus, suum unicum, & summi momenti negotium penitus neglexit. Familiae suae ad aliquot in mundo dies bene providit, & sedem pro omni aeternitate sibi in inferno fixit. O hominem insanum! *Ille sapiens est, Eccli. 37.* inquit Spiritus, qui sapiens est animae suae. Et qui animae sapiens non est, stultus reputatur.

Statue salutis tuae negotium omnibus alijs praeferre, & nihil unquam agere, nec pro te, nec pro amicis tuis, nec pro liberis tuis, quod conscientiam tuam gravet, & salutis tuae negotium periculo exponat.

Qui sibi nequam est, cui bonus? Eccli. 14. v. 5.

Sapientibus & insipientibus debitor factus es, & te tibi negas. Bern.

DIES

Februarius. (☉☉):(☉☉☉☉):(☉☉☉☉☉):(☉☉☉☉☉☉):(☉☉☉☉☉☉☉)

DIES XI.

De gravitate Peccati.

I.

SI invenire locum potes, ubi DEUS non sit, & ubi peccatum tuum ejus conspectui subtrahere possis, consentio, dicebat Sanctorum quidam infami cuiquam fœminæ, ut id committas, at ubi locum illum invenies?

Psal. 138. v.
2. *Si ascendero in cælum, inquit Propheta, tu illic es; si descendero in infernum, ades. Quid? Auderésne DEUM offendere, ubi præsens est? Auderésne abominationibus tuis contaminare oculos tam puros, qui cessare citius possent te videre, quàm iniquitates tuas tolerare? Auderésne turpissimum hoc facinus, non dicam coram viro honesto, sed vel coram domesticorum tuorum aliquo committere? éstne DEUS minore dignus reverentia? Scis, te à DEO videri, dum hoc peccatum perpetras; scis, eum infinitè illud odisse; & id committis? Scis, eum id æterno supplicio punire posse, eo ipso temporis puncto, quo id admittis; at non scis, an non id reapte punire velit; & id perpetrando non contremiscis? Quæ insolentia! Quæ temeritas!*

II. Si

II. Si invenis momentum aliquod, quo *Februarius.*
DEUS tibi non benefaciat, eo momento
eum offendas, per me licet. At quia nec
unicum vitæ tuæ momentum est, quod non
pluribus beneficijs divinis insignitum sit,
qua fronte illud ingrati animi vitijs con-
spurare audes? DEUM offendere, quanta
insolentia? DEUM offendere benefactorem
suum, quàm turpis beneficiorum oblivio?
Sed eum offendere illo ipso momento, quo
suis te beneficijs obruit; verba desunt,
quibus tanti sceleris gravitas expri-
mi queat. Verùm ex ipsa ejus patientia,
qua nos tolerat, ex ejus bonitate, qua nobis
parcit, incitamentum, vel ansam audaciæ
suæ sumeret. Possentne ipsimet dæmo-
nes eó malitiæ progredi? DEUS bonus
est: Ego igitur malus ero; is me tolerat,
is me exspectat; igitur impudenter eum
offendam. Quæ consequentia? Et tamen,
an non ego ipse millies hunc in modum
ratiocinatus sum, saltem mea vivendi ra-
tione?

III. Si actionem aliquam exercere potes,
cujus DEUS non sit particeps, aut motum
aliquem cordis excitare, vel actum intel-
lectûs elicere, qui ab ipso non oriatur, con-
cedo, ut hunc ad DEUM non dirigas: Si
nullus eorum est, cujus principium DEUS

I

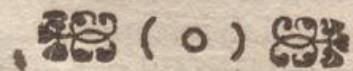
non

Februarius. non sit, non exigo, ut ejusdem sit finis. At, si nec gressum movere, si nihil penitus agere potes, quin is saltem tecum agat, quin te adjuvet, quomodo ad patrandum peccatum ipsius concursu abuti audes? Visne quodammodo DEUM iniquitatum tuarum reddere vel complicem, vel ministrum? Ex ipsius potentia, & auxilio instrumenta cedis scelerum tuorum, & manum ejus omnipotentem, & beneficam ipsius met pectoti, ut ita dicam, transverberando adhibes. Quantus furor? Heu me! fateor Domine; sic ego millies tecum egi: idque cum summa mei confusione agnosco, & spero, dolorem, quem propterea concipio, mihi veniam obtenturum.

*Si occasio DEUM offendendi se offeret, dic tibi-
met ipsi: Quid? audebone offendere DEUM praesentem, & quidem illo ipso tempore, quo mihi benefaciat?*

*Servire me fecisti in peccatis tuis. Isa. 43.
7. 24.*

Idcirco tu deterior, quia DEUS melior, ut redundantia Clementiae coelestis libidinem faciat humanae temeritatis. Tertull.

DIES

DIES XII.
De Pœnitentia.

I.

Pœnitentia, ut bona sit, sincera esse debet:
 Ut sincera sit, severa esse debet. **DEUS**
 nobis peccata non condonat, nisi hac lege,
 ut ea nobis ipsi non condonemus: Vult
 quidem eorum oblivisci; sed nos eorum
 meminisse oportet. Nihil ea melius no-
 bis in memoriam revocat, quàm opera
 pœnitentiæ, quæ nos ipsi ad ea expianda
 suscipimus. Ut primum de peccatis ritè
 dolemus, **DEUS** nos odisse cessat, atque
 ideo culpa planè remissa est; at non etiam
 remissa est pœna; sed tantummodò mutata.
 Ante pœnitentiam pœnam æternam mere-
 bamur, post pœnitentiam pœnâ temporali
 contentus est, quæ prioris est compensatio,
 hujus pœnæ nos arbitros, & iudices consti-
 tuit: Si verò nostrum iudicium justo mi-
 tius est, ab eo ad justitiam suam appellabit;
 quæ severa erit, ubi nobis nimirum indul-
 gentes sumus. Si igitur volumus, ut ipse
 nobis parcat, nobis ipsis non parcamus.

II. Si consideres pœnam temporalem,
 quæ tibi injungitur, vel quam tibi ipse

I 2

pœni-

Februarius, poenitentiae loco injungis, compensationem esse poenae cujusdam aeternae, in posterum tibi adeo indulgens non eris. An difficile tibi accidat denarium expendere, ubi decem tibi talentorum millia remittuntur? Si necessarium non est, ut aequalitas sit inter rem, per quam satisfit, & inter eam, pro qua satisfit, saltem proportio quaedam inveniri debet. Si a te non exigitur tantum, quantum debes, saltem tantum solve, quantum potes. Et sane; anne probe observas justas compensationis regulas, si pro poenis infinitis, quae tibi remittuntur, totius poenitentiae loco contentus es quibusdam precibus vocalibus tam exigua attentione persolutis, quae ipsa tua poenitentia novam praebet poenitentiae materiam? Si poenitentiam ad expianda peccata, quae poenas aeternas mererentur, unius vel duorum horarum spacio termines? Causa, cur in poenitentia tua tantopere tibi parcas, est, quod non satis concipias, quid sit poena aeterna, vel, quod non satis penetres, te illam promeritum fuisse.

III. Quis hac in re melius dirigere te potest, quam modus, quo DEUS usus est, dum ipsemet imponere voluit poenam temporalem, in qua poenitentia vitae consistit?

sistit ? Is Davidi ignoscit ; & nihilominus eum punit ; & quantam ei pœnitentiam non injungit ? David à proprio filio sede sua pellitur , à subditis suis deseritur , regno suo exiit . Sic tamen largiri veniam , sic benignè tractare dicitur : Quid futurum esset , si Deus ultionem sumeret ? An non Ecclesia Mater tam benigna , & charitate plena filijs suis , injunxit septem annorum pœnitentiam pro ijs peccatis , quæ hodie fragilitates humanæ censentur ? Sed quales pœnitentias ? Unica earum dies annus esse videretur ignaviæ nostræ . éstne peccatum minùs peccatum , quàm tunc fuerit ? éstne benignitas DEI minùs amabilis ? Ejus justitia minùs formidanda ? Sumùsne minùs Christiani ? Ita sanè ; minùs Christiani sumus ; & idcirco minùs pœnitentes sumus .

Si difficile tibi accidit , pœnitentijs , quas confessorius tibi injungit , vel Spiritus divinus tibi suggerit , te submittere , dicas tibi ipsi : Ecquid est hæc pœnitentia , si pœnitentiæ æternæ , quam meritùs sui , comparetur ?

Verè deliqui , & sicut dignus eram , non recepi . *Job 33. v. 27.*

Pœnitentia pro DEI indignatione fungitur , & pro temporali afflictione æterna supplicia non frustratur , sed expungit . *Tertull.*

DIES XIII.
De frequenti Confessione.

I.

SI non peccares, Confiteri non deberes; verum si frequenter peccas, frequenter confiteri te oportet. Cur ergo Confessionem tuam in aliud tempus reijcis? quò diutiùs eam differes, eò magis crescet eam differendi desiderium; pluresque, ut videtur, vitæ noxas delendi causas habebis. Quò diutiùs differes, eò magis peccatorum tuorum augebis numerum; & quod inde sequitur, difficilius tibi accidet eorum recordari. Si verò eorum oblivisceris, credisne, fore, ut DEUS eorum obliviscatur? credisne, fore, ut oblivio, quam evitare, vel prævertere potuisti, & quæ negligentia voluntaria, & flagitiosæ prolationis est effectus, coram DEO excuset? si hoc ita se haberet, plus non esset necessarium, quàm in frequeranda confessione negligentem esse, ad eam reddendam faciliorem.

II. éstne bona dispositio ad Confessionis sacramentum ritè obeundum; si hoc rariùs obeas? ánne opus quoddam bene facere

ccre

ere discimus, si id raro exercemus? *anne* Februarius.
bonam pœnitentiæ agendæ consuetudinem contrahes, si non nisi semel in anno vitæ noxas confessione deleas. éstne bona dispositio ad morbi curationem? semper differre remedium, eoque non uti, nisi morbo jam inveterato, & medelam vix non respuente? Credisne, difficultates ob hanc dilationem imminui, an non potius ingravescere vides? peccata radices agent, consuetudines roborabuntur, & voluntas debilitabitur. An non experientia tibi demonstrat, insigne medium esse in magna conscientia puritate vivendi, si multoties usurpes remedium, quod non nisi ad se purificandum fuit institutum. Si natura aliunde jam imbecillis malignis humoribus obruitur, remediorum virtuti subvenire vix potest.

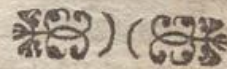
III. Si conscientiam tuam peccato mortali oneratam sentis, cur non actutum hoc onus excutere laboras? Valde enim id grave est, cum ejus ponderi Deus ipse succubuerit. Valde funestum est; cum ejus Centrum sit Infernus, quod continuo tendit & quod certo te secum trahet, si eo te non exoneris. Si longo tempore in peccato tuo perseveras, familiaritatem cum eo contrahes, quâ periculosius nihil est. Quò

Februarius, enim diutiùs id tibi vicinum est, eò familiarior eidem evades, adeò, ut illud sine horrore intuearis, & sine difficultate toleres, imò tunc demum eo te liberandi difficultatem experiaris. Præterea peccatum, dum animam tuam occidit, te incapacem reddit, aliquid boni ad vitam æternam consequendam præstandi. Omnia opera, quantumvis bona videntur mortua sunt, & nullius meriti ad salutem obrinendam. Quanta jactura! Quot bona opera in hoc statu facis, totidem æternitates beatas perdis. Quanta infelicitas, tantas jacturas facere! sed quantò adhuc major infelicitas, ijs non moveri! nec alibi laborare, ut eas prævertas!

Statue, nunquam diu in peccato mortali vivere, sed potius, ut primum potes, per veram Confessionem eo te exonerare.

Ante mortem confiteri; à mortuo, quasi nihil perit confessio. *Eccli 17. v. 26.*

Times confiteri, qui non confitendo esse non potes occultus; damnaberis tacitus, qui posses liberari confessus. *Aug.*

DIES

DIES XIV.

De scandalo.

I.

Væ mundo à scandalis, inquit servator;
Væ homini, per quem scandalum venit!
Hac maledictione Christus impetit eos, qui
 pernicioso exemplo proximum offendunt.
 Quantum igitur scelus esse oportet, quod
 Deus servator tam terribili supplicio pu-
 nit? qui scandalizaverit unum de pusillis istis,
 qui in me credunt, expedit ei, ut suspen-
 datur mola Asinaria in collo ejus, & demerga-
 tur in profundum maris. Status hominis, qui
 pravo alios offendit exemplo, funestissimus
 sit; necesse est; quando quidem tam grave
 supplicium, ipsius Christi judicio, illi pro-
 ficuum esse censeretur, idcirco, quòd eum
 impediatur, quòd minùs is in posterum pra-
 vo suo exemplo alijs nocere possit. In-
 gens malum est oculo privari, & nihilo-
 minus malum nobis esse desinit; imò juxta
 mentem Christi in bonum convertitur, si
 impediatur, quòd minùs ille nobis offendicu-
 lo sit, nòsque ad peccatum inducat. Quan-
 tum igitur malum erit, ad quod averten-
 dum medicina adeò violenta suavis videri
 debet?

I 5

II. S;

Februarius.

II. Si proximo tuo aureum surripuisti, spem salutis adipiscendæ habere non potes, nisi eum restituas. Proximo tuo eripuisti suam innocentiam, puritatem, charitatem, gratiam DEI, & unâ cælum; qua ratione injuriam ei illatam sarcies? quâ veniam sperare, quâ ad æternam salutem aspirare potes, nisi hoc facias? jam verò Christo rapuisti animas ei tam charas, quæ omni ei sanguine sterere; quàm graviter is hanc injuriam feret? an ullam ab eo gratiam sperare potes, nisi tantum ei damnum & jacturam præstiteris. Ingens gaudium, quod servator præsefert de recuperata, quæ aberraverat, ovicula, ansam tibi præbet, de ipsius dolore ob hanc jacturam, ferendi judicium. Credisne futurum, ut DEUS impunitam dimittat injuriam, quæ tantopere ei dolet? vel potius; potesne dubitare, quin vindictas dolori æquales sumpturus sit ab ijs, qui hujus jacturæ sunt authores? & si istius te reum nōsti, quâ frui ulla quiete potes? cur igitur tam parum laboras DEO satisfacere, eumque mitigare?

Vox sanguinis fratris
sui Abel
clamat ad
me Gen 4.

III. An non causam habes timendi, ne tibi æquæ ac olim Caino, dicat: sanguis miseri hujus Abelis, hujus infantis, tui ac mei fratris, quem decepisti, quem occidi-

sti, auferens ei cum puritate vitam gratiæ, ad me clamat, & vindictam à te lumen- dam petit; possúmne eam ipsi negare: red- de mihi rationem sanguinis hujus inno- centis, quem jugulásti, vel potius, mei, quem prophanásti, cujus virtutem inuti- lem reddidisti: Tu voluisti ostendere, te ma- jore potestate pollere animas damnandi, quam ego habeam, eas ad salutem æternam perducendi. Quid ad has exprobrationes re- spondebis? Ah! DEUS ipse non putavit se nimiùm facere, dum sanguinem, & vi- tam suam immolavit ad servandam ani- mam; & nos vel minimam cupiditatem immolare nolumus ad sempiternam eius perniciem impediendam. DEUS chari- tatis victimam se obtulit, ut eam ab æter- no Vindicaret interitu; & Christianus eam victimam facit, bruti sui facinoris ut æternas ei misérias invehat. Potéstne hic ad Christi merita posthac adspirare, dum eorum virtutem reddit inutilem?

*sanguinem
ejusdē manu
tuæ requi-
ram Ezech.
3. v. 60.*

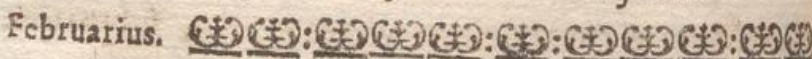
Inquire, an non alicui fueris occasio offendi- culi, & statue quantocys id reparare.

Væ mundo à scandalis. Matt. 18. o. 7.

Quantiscunque exemplum malæ Con- versationis præbuit, pro tantis se malis noverit, rationem esse redditurum. Aug.

DIES

Februarius.

DIES XV.

De inani gloria.

I.

UT primùm placere DEO cupio, ei certissimè placeo: si verò hominibus placere desidero, non semper eis placeo: Ut me aestimare & laudare recusent, non rarò satis est, me ad eorum aestimationem, laudemque captandam aliquid agere: ut primùm ostendo, me ab ipsis aestimari velle, me contemnant. è contrario, si nihil desidero, nec quæro, quàm soli DEO probari, & magni fieri, voti mei compos semper fio. Sed denique, si laudes hominum aucuparer, possèrne eas obtinere, quin decipi vellem, cùm sciam, quàm parùm eæ sinceræ sint? quoties ego ipse homines, renitente verò animi meifensu, laudavi? quoties verbis meis approbare visus sum, quæ mente improbam? rectè proin, atque ordine iudicemus, & credamus, nos ab alijs decipi, dum nobis adulantur quemadmodum nos alios decepimus. In hisce officiosis mendacijs, veluti cardinibus, volvitur totius mundi commercium; quivis alterum ludificare

ni-

nititur: qui hanc artem melius callent, Februarius, omnium optimi censentur.

II. Sed denique, licet hominum laudes essent sinceræ, & à verâ æstimatione provenirent, forèntne magni faciendæ? si qui me æstimant, & alij aspernantur; contentus non sum, & quis omnibus placere potest? solus Mardocheus, qui Amanum contemnit ab omnibus alijs adoratum, eum ad desperationem usque affligit. Si multitudo me æstimaret, quid est multitudo, nisi colluvies hominum imprudentum, vel cæcorum, vel mutabilium, & inconstantium? facitne eorum opinio me feliciorè & meliorè, an non potiùs deteriorè, si eâ nimium delector? quid mihi proderit, quòd alij me æstimant, si ego ipse vel invitus coram tribunali conscientiæ meæ condemnare me cogor? & quid mihi prodesset, si pro me sententiam ferrem, cum DEUS me condemnat, & re-

*Si adhuc
hominibus
placere
Christi ser-
vus non esse.
Gal. 1. v. 10.*

III. Ut DEO displiceam, satis est, velle hominibus placere in bono, quod ago. Cavete, inquit Servator, ne opera vestra bona faciatis ad comparandam vobis æstimatio-

*Matth. 6.
v. 1*

nem

Februarius. nem, laudémque hominum: Nam, ut primùm hanc mercedem habere desideratis, penitus illam perditis, quam à Deo exspectare possētis. Honorem vanum, & prætervolantem gloriæ æternùm duraturæ præhabes; regnum pro pomo cedis: Quæ stultitia? Infelix ille Princeps, qui regnum suum pro aquæ vitro donavit, commiseratione magis, quàm viruperio dignus erat. Is adeò siti ardebat, ut crederet, se regnum cum vita perditurum: Maluit proin saltem vitam servare; quid prudentius? Sed quid stultum magis, quàm remunerationi æternæ, & infinitæ, quàm bonis nostris operibus promereri possumus, renuntiare, ut consequamur mercedem adeò vanam, adeò incertam, & frivolum, qualis est ab hominibus æstimari? Hoc sanè est multum laboris subire sine commodo, multa mala perpeti sine merito, multa bona præstare sine fructu, ac denique è materia remunerationis instrumenta supplicij sibi fabricari. At hoc agit inania gloriæ cupido. Quid perniciosius?

Statue, non tantùm existimationem, & laudes hominum non quærere, sed eas etiam formidare, & ab eis veluti veneno tibi cavere tantò periculo fiore, quantò gratiore.

Atten.

Attendite, ne iustitiam vestram faciatis **Februarius.**
coram hominibus, ut videamini ab eis;
alioquin mercedem non habebitis apud Pa-
trem vestrum, qui in caelis est. *Matt. 6. v. 1.*

Sic autem sit opus in publico, quatenus
intentio maneat in occulto. *Greg.*

DIES XVI.

De cognitione sui ipsius.

I.

T*u quis es ?* O importunam amoris sui
ipsum quaestionem ! Quantopere haec
arrogantiam nostram comprimit ! *Tu quis
es ?* Quot causas, nos submissè gerendi
pauca haec verba continent ? Dum nos
compellunt in nos ipsos descendere ; qua-
les ibi miseras ea nobis non detegunt, si
oculos eis claudere, vel nos ipsos nobis ce-
lare non velimus ? *Tu quis es ?* Quid inspi-
rare tibi arrogantiam potest ? An forsitan
origo tua ? Aliam non habes, quam nihi-
lum. An conceptio tua ? Haec non est, nisi
peccatum. An nativitas tua ? Haec est
verum supplicium ; non enim mundum
ingrederis, nisi patiendo. An vita tua ?
Haec est continua imbecillitatum, & mise-
riarum series. An mors tua ? Haec est
fatalis necessitas, quae corpus tuum in pul-

Februarius. veres convertit, & animam tuam in statum æternitatis ablegat, quin tibi polliceri possis, eum non infinite tibi infelicem fore. Inveniturne in his omnibus aliquid, quo superbiam tuam fulcire queas?

II. *Tu quis es?* Quid te ad superbiam incitate potest? Num intellectus, qui à bestijs te discernit? Ah! Quàm is est debilis, quàm obcæcatus! Hic, cùm factus sit ad subigendas animi commotiones, quoties eorum mancipium est? An Ingenij tui perspicacia, quæ à fæce hominum te distinguit? At, quàm multos invenies inter eos, qui ingenio te superant? Quantas in eo deprehendes imbecillitates, nisi tibi ipse aduleris? An naturæ tuæ dotes? Hæc venustas, hoc robur, hæc solertia? An hæc naturæ dona tibi ipse dedisti? Quantopere ijs abusus es? An non hæc ipsa sunt justissimæ timendi, réque demittendi causæ? An scientia tua? At quàm modica hæc est! Quàm multi sapientes haberi possent, modò sciunt ea, quæ tu ignoras? Quàm incerta hæc est? Sæpe aliud te non docet, quàm nonnihil prudentiùs dubitare. At quoties ea inutilis est? Omnia sciuntur, exceptis ijs, quæ sciri debent unice, ars videlicet Deo placendi. An sublimitas dignitatis tuæ? Verùm hæc ad aliud non servit, quàm
ad

ad defectus tuos omnibus manifestandos, *Februarius.*
& vilitatem meritorum tuorum clariùs
demonstrandam. An magni nominis fa-
ma, quam tibi comparâsti? Hæc, cum in-
geniorum vilium & cæcorum nitatur ju-
dicio, quàm parùm, justa est? Quàm parùm
solida est? Et cum ab hominum inconstan-
tia, & levitate pendeat, quàm parùm sibi
constat?

III. Tu quis es? An divitiæ superbum
te reddunt? An eæ meritum tibi conciliant?
An felicior, melioremve te efficiunt?
An non frequenter sunt fructus, occasio,
& materia scelerum tuorum? Atque hanc
ipsam ob rationem, te submissè gerendi
tibi causam præbent? An dignitas & ex-
cellentia tua? At alia non est præter eam,
quæ meritis & virtute nititur. Nanus
aliquis super columna positus semper nanus
est; ij, qui omnium videntur maximi, plu-
rimis indigent. Exhausti Provinciæ
debent ad eos juvandos. Quanta indigen-
tia! An potentia tua? Custodiæ, quæ
Principem cingunt, arma, quæ eundem
defendunt, non faciunt, ut de se plus vi-
rium, & potentiæ habeat; sed ostendunt
solummodo, ei majori opus esse adminiculo,
ad sublimitatem suam sustentandam, plu-
ribusque brachijs ad eam defendendam,

K

An

Februarius. An virtus tua? Nullam habes, ut primum superbia intumescis; aut certè eam perdis, ubi immoderatè de ea tibi blandiris. Ubi nam igitur superbia tua sedem figere tutò potest, nisi in corde & animo penitus excæcato?

Frequenter temetipsum interroga, tu quis es? Verùm ut ad hoc respondeas, non philautiam, sed rationem & fidem tuam consule.

Tu quis es? Jo. c. i. v. 19.

Qui putant, se aliquid habere, superbiendo non accipiunt, quod adest, qui magnum putant esse, quod deest. *Aug.*

DIES XVII.

De peccato Libidinis,

I.

Peccatum libidinis imbecillitati adscribitur; & proin hominum cœcitati leve quid esse videtur; cùm tamen pauca sint peccata in se ipsis graviora, nec ullum in effectibus magis noxium. anne peccatum leve censendum, quod unicum ferè ob materiæ levitatem hominem à peccato mortali non excusat? De peccato libidinis sentiendum, quod de igne, qui non modica infert damna. Imò hoc funestius, quam
ignis

ignis habet, quòd, quò plura & majora affert **Februarius.**
incommoda, eò minus ea sentiantur, &
quod inde sequitur, difficilius avertantur.

Est fermentum illud, quod, cùm nihil esse
videatur, omnia tamen acida reddit, &
corrumpit. Malum, quod progignit, si-
mile est ictui serpentis, qui sensu vix perci-
pitur, & tamen in momento venenum suum
per totum corpus diffundit, atque ad cor
usque penetrat, eique lethalem ictum infli-
git. Si serpentem hunc non fugis, fieri ne
potest, ut non lædaris? Et hunc si non ti-
mes, an non perire mereris?

*Mod. cū fer-
mentum to-
tam massam
corrumpit.
Gal. 5. v. 9.*

II. Verum est, peccatum libidinis in
seipso gravissimum non esse, in effectibus
tamen suis perniciosissimum est. Novit
id infelici sæcunditate se se multiplicare;
& fons potissimorum, juxta ac gravissimo-
rum scelerum, quæ orbem Christianum
affligunt, dici meretur. Confessiones, &
Communiones sacrilegæ, scandala in
civitatibus, discordiæ in familijs, obrecta-
tiones, & calumniæ atrocissimæ, jurgia,
homicidia, parricidia, intoxicatæ potiones,
abortus, desperationes, quæ tot homines
huic vitio mancipatos impellunt ad cau-
sam, fructumque hujus sceleris graviore
flagitio tollendum, prophanationes abomi-
nandæ rerum sanctissimarum, partus sunt

Februarius. potissimus hujus peccati, quod tamen nugis annumeratur, & humanae debilitati adscribitur. Verum an non caecitas adeo horrenda unus est è funestissimis infelicis istius peccati effectibus? Heu me! An non exiguus horror, quem experiris, ab hoc peccato, argumentum est, te hac caecitate magnopere laborare? & tamen peccatum, hujus caecitatis causam, non abominaris?

III. Verum, unde certius hujus peccati gravitatem cognoscere possumus, quam ex ipsius DEI judicio? Homines hoc vitium considerant, ut peccatum venia dignum. Sed non ita res se habet, cum DEUS id rarius condonaret, quam severe puniret. Vindictae gravissimae, quas DEUS ab hominibus expetit, scopum sibi infelix hoc flagitium praefixere. Aquae diluvij, omnem terram, ut sacra scriptura loquitur, non inundarunt, nisi ad extinguendum ignem, quem immoderatum libidinis vitium in omnium cordibus accenderat. Flammæ de caelo super infames illas civitates delapsae non fuere, nisi ad abolenda etiam minima abominandae eorum impuritatis vestigia; Plus quam viginti quatuor Israëliitarum millia, quos DEUS interimi jussit, ut proprio sanguine libidines suas eluerent; mors

VIQ.

*Omnis qui-
pe caro cor-
ruperat viã
suam. Gen
6. v. 12.*

violenta & subita Onanis ; flagella, quibus Februarius.

DEUS ob unicum adulterium Davidem castigavit ! tot animæ Christi sanguine redemptæ, quas DEUS ob solum luxuriæ peccatum quotidie ad inferorum flammâs præcipitat, satis ostendunt, ei leve non esse peccatum, de quo, quantumvis misericors sit, tam horrendas sumit pœnas : Atquæ hæc abunde nobis demonstrant, iudicium DEI à iudicio hominum penitus esse diversum. Utri horum assentiri nos oportet ? Quid sentis ?

Roga DEUM, ut ingentem tibi hujus peccati horrorem iniiciat ; & magnam id evitandi cautionem adhibe.

Ingreditur blandè ; sed in novissimo mordebit, ut coluber. *Prov. 6. v. 32.*

O quàm lugenda perversitas, ut animam, quam Christus suo sanguine redemit, propter unius momenti delectationem diabolo vendat. *Aug. serm. 350.*

DIES XVIII.

De fuga Occasionum.

I.

Licet dæmon, formidandus sit hostis ; tantus tamen non est, quantum nobis

K 3

eum

Februarius. eum imaginamur. Is cor nostrum non nisi forinsecus aggredi potest; cum id sanctuarium quoddam sit, ad quod penetrare non potest, nisi ipsimet illum eò introducamus. Canis est ligatus, qui allatrare quidem, sed mordere, nisi accedentes ad se non potest. Visibilis non est; & tentationes nostræ periculosæ oriuntur è rebus, quæ sensibus nostris obijciuntur. ipsimet ei suppeditamus arma, quibus nos aggrediatur: Robur suum imbecillitati, vel potius temeritati, nostræ debet, & levitati, qua nos in occasiones conijcimus. Minus igitur temerarij simus, tum ipse debilior, & nos fortiores evademus: Non multum contra nos efficeret, si non ipsimet ultro nos ei committeremus, dum peccandi periculis nos exponimus.

II. Cor nostrum arx quodammodo est à diabolo obsessa; sed non tam vi, quam fraude occupanda, vel clandestinis, quæ in hac arce reperit, commercijs. Hujusmodi commercia sunt cupiditates nostræ, quas ipse captare nititur proprii cujusdam commodi intuitu, vel voluptatis illicio, honorisve splendore. Cæterum hæc objecta, si à nobis remota sunt, exigua in nos vi pollent, verum occasio ea nobis præsentia sistit; simulque potentia & apta reddit
ad

ad sensus & animi nostri affectiones commovendas, & occupandas. Commotæ verò, & jam occupatæ animi affectiones rationem pervertunt, voluntatem rapiunt; quæ ipsamet hosti suo se ultrò tradit, ejusq; imperio submittit. Quapropter D. Paulus eas appellat stimulum carnis, nuntios seu legatos diaboli, qui cum corde nostro negotiantur, ut consilijs ipsius consentiat, quæ in illius interitum concepit. Nuntij sanè perniciosi, qui dæmonis causa probè agunt; nostram verò evertunt, & nihilominus eos audimus, eisque moram gerimus.

stimulus carnis Angelus sathan 2 Cor. 12 v. 7.

III. Tales plerumque sumus, quales sunt res, vel personæ, inter quas versamur. Boni sumus, si illæ bonæ sint; mali, si illæ malæ. Ratio est, quod objecta cogitationes nostras excitent; cogitationes nostra desideria, desideria nostros amores; amor denique vitia aut virtutes generet. Objecta magna semper vi in cor, & animum nostrum pollent sive per se ipsa, sive per sui duntaxat imagines nos aggrediantur. Cæterum vis longè vehementior est, si per se ipsa nos invadunt; cum præsentia sunt; quis verò ea nobis præsentia sistit, nisi occasiones? Fugiamus igitur peccati occasionem, si evitare peccatum velimus. Hoc est medium facillimum, & tutissimum.

Februarius. Deus probè consulit imbecillitati vel ignavia nostræ, dum salutem aut victoriam è timore, & cautione nostra, & non è resistantia, vel animi magnitudine pendere voluit. Timeamus proinde; tum securi erimus; timeamus, tum victoriam reportabimus. Si posthac vincamur, in quem, nisi in nos ipsos, nostramque temeritatem referre culpam possumus?

Statue omnes peccandi occasiones fugere, præsertim illos, quas tibi periculosiores esse nôsti.

Fugite, & salvate animas vestras. *Jerem. 48. v. 6.*

Maxima providentiæ compendia, quod victoria fiat per fugam & timorem. *Cyprianus.*

DIES XIX. De Tepore.

I.

Status teporis Status periculosissimus est. Is non rarè in discrimen nos conijcit eò deveniendi; ut justitiæ DEI fiamus scopus; dum nos impellit, ut Consilijs, quæ ejusdem Misericordia de nobis concepit, resistamus. Sunt homines, quos DEUS singulari amoris affectu, providentiâque dignatur; homines, qui ad virtutem nari bonam

nam

nam animam, cor bonum, indolem forti-
ti multis gratijs præveniuntur, vivacibus
& assiduis conscientiae stimulis minimorū
etiam defectuum admonentur. Homines
hujusmodi medium fere non tenent, vel
enim toti DEI esse debent, vel DEI penitus
non erunt: si sancti non sunt, in periculo
reprobationis versantur. Christus Do-
minus nec ipsis parcat Apostolis; dum cla-
rè ejs indicat, eos, nisi humilitatem par-
vulorum, eamque profundam habeant,
salutem æternam sperare non posse. Non
licet ipsis esse mediocribus. Forfan hanc
ipsam ob causam factū est, ut Iudas ex Apo-
stolo fieret Apostata. Sancta Theresia lo-
cum vidit, in inferno sibi destinatum, nisi
recessisset à statu socordiae & infidelitatis,
in quo aliquamdiu hæsit; mediocrem esse,
concessum ei non erat. Magnæ gratiæ,
quibus DEUS te ornavit, pulchræ dispositio-
nes, quibus te ad virtutem consequendam
beavit; an non satis testantur, eum de te
peculiaris bonitatis consilia concepisse? an
non tepor & ignavia tua ostendunt, te ejs
resistere?

II. Status Teporis periculosus est, id
circo, quòd, sit status cæcitatatis, quæ pro-
venit è delictis venialibus à nobis frequen-
tatis, è dissipatione mentis, in qua vivimus,

K 5

&

Februarius. & affectu nobis dominante, nosque excaecante in omnibus peccatis, quæ nos affigit. Unde fit, ut falsum conscientiæ dictamen formemus, quòd delicta satis gravia tanquam levia nobis proponit: virulentas similitudines, antipathiam, vel remissorem amoris affectum interpretemur, crudeles detractiones facerij, sceleratas murmurationes justis querimonijs, oblectationes periculosas innocentibus animi remissionibus, amores inordinatas honestis amicitijs, libertates flagitiosas nugis accenseamus. Vitam totam inutiliter consumtam, vanam nostri ipsorū ad idololatriam usque æstimationem, secretam inanis gloriolæ cupiditatem, quæ venenum suum in omnes vitæ nostræ actiones diffundit; ignorantiam affectatam in rebus summi momenti, curam subducendi nos perito directori, qui nos de illis informet, quasi nihilum reputemus. Neque peccata tam gravia ut hæc sunt, censeamus in Confessione aperienda, neque impedimenta esse, quò minus ad SS. Sacramenta accedere possimus; ut proin hæc sine animi anxietate prophanentur. Unde oritur tam inaudita agendi ratio? è cæcitate. Unde hæc cæcitas? è Tepore.

III. Status teporis periculofus est, quia *Februarius*, quodam modo infanabilis. Facilius est magnum peccatorem, quàm hominem cætera probum, at tepidè religiosum ad bonam frugem reducere. Quemadmodum anima quædam tepida cæca est, sic nec malum suum cognoscit: unde nec ad remedia confugit, similis hominibus languore fractis, qui partem unam habent nobilem, sed sensu verè destitutam, morbóque oppressam. hi, quia non multum doloris sentiunt, & eadem fermè opera exercent, quæ illi, qui optimi valent, non adeò ægros esse se credunt, remedia negligunt, & tumulto mandantur priùs fere, quàm se ægros esse senserint. Sic homines tepidi bona quædam opera faciunt; cùmque graviora delicta non perpetrent; sed alia, quæ, cùm tam enormia esse non videantur; malo, cujus effectus ignorant, non quærunt remedium. Et licet hi effectus ipsis essent perspecti, inutilitas tamen remediorum, quibus hætenus usi fuère, desiderium ipsis eriperet illa adhibendi. Et quamvis ea adhiberent remedia, quibus jam assuevère; remedia ipsis ampliùs non forent, nec magnum effectum sortirentur. An non tu ipse propria id experientia nosti?

Pre-

Februarius. *Precare DEUM, ut agnoscere te doceat pericula statûs teporis, ut statuas vel ab eo tibi cavere, si eo non es irretitus; vel ex eo teeripere, si hæcenus in eo hæsisti.*

Utinam frigidus esses, aut calidus: sed quia tepidus es, & nec frigidus, nec calidus, incipiam te evomere ex ore meo.

Apoc. 3. v. 15.

De frigidis & carnalibus ad spiritualem venisse fervorem vidimus; de tepidis omnino non vidimus. *Cassian.*

DIES XX.

De peccato Veniali.

Id ducit ad Mortale.

I.

Nemo fit repentè pessimus. Pauci sunt, qui primo congressu peccatum non horreant: Non illico, nec nisi gradatim in id labimur. Quantacunque corruptione labe originaria cor nostrum infecerit, & quantacunque immoderationem in animum nostrum invexerit, remansère tamen in eo reliquiæ quædam, ac semina rationis, & æquitatis, quæ nos identidem excitant ad condemnanda gravia in alijs flagitia; dùmque eorundem horrorem nobis

bis inspirant, timorem ea committendi in-
ijciunt. Verùm, ubi in consuetudinem
nos immergimus peccati venialis, quod
semper convenientiam quandam cum mor-
tali habet, pederentim etiam erga hoc, ut
ita dicam, cicuramur; ac primò minorem
horrorem erga id sentimus, postea verò mi-
nùs id formidamus, tum in alijs sine magna
indignatione, & horrore spectare assuesci-
mus, nec amplius id, ut rem adedò horren-
dam averfamur; imò etiam gratum quid
in eo advertimus: denique eò usque pro-
gredimur, ut id absque difficultate, quin
& cum gaudio ipsimet committamus. En
gradus! per quos in præcipitium devol-
vimur. An non in id decidisti? si hoc est,
an denuò ex eo emerfisti?

II. Peccatum Veniale non est quidem
aberratio à fine ultimo, est tamen deflexio
quædam. à frequentioribus flexibus eò
tandem devenimus, ut aberremus penitus.
Non est quidem abalienatio à DEO; sed te-
por, qui ad abalienationem sternit viam;
dum negligere DEUM assuescimus, uti per
peccatum veniale contingit, eò denique
delabimur, ut eum contemnamus, si quid
sincerè amamus, non derepente ad ejus-
dem odium progredimur: verùm, ubi pa-
tùm amamus, facilè in amore languesci-
mus

Februarius, mus. Languor iste non multum à repore abest, nec repor ab odio vel contempu. Distractio voluntaria in precibus nihil esse nobis videtur: non rarò tamen cogitationis pravæ, desiderij flagitiosi causa est, vel occasio; flagitiosum desiderium peccati mortalis, & peccatum mortale causa æternæ damnationis. Si hoc tecum reputares, contemnerésne tantopere voluntariam in oratione mentis evagationem, vel quodcunque aliud parvum delictum?

III. Quantumcunque innocens & bonus videatur amor, quo quis in personam aliquam fertur; si tamen paulò vehementior est, sensim in purè humanum declinat, nisi quis sibi ipsi perpetuò invigilet: Deus non amplius est ipsius motivum: sola ratio, non verò gratia est hujus affectûs regula; ab humano facillè transitur ad naturalem, à naturali ad teneriorem, à teneriori ad sensui blandientem, ab hoc denique ad impurum, hoc est, flagitiosum. Quemadmodum gradatim, & sensim sine sensu delabimur, sic casum nostrum ferè non advertimus, neque nos cecidisse sentimus; nisi ubi tam profunda in abyssò nos deprehendimus, ut inde emergere non facillè possimus. Eheu! an non & ego in tam misero statu versor, quin tamen id sentiam

tiam; vel saltem in periculo quantocyus **Februarius.**
in eum decidendi, quin advertam: noli
Domine hoc permittere; sed illumina &
sustenta me, ut mihi à tanta infelicitate
caveam.

*Statue peccatum veniale, quantum poteris,
vitare; hoc enim medium præsentissimum est, se
à mortali defendendi.*

Qui spernit modica, paulatim decidet.
Eccli. 19. v. 1.

A minimis incipiunt, qui in maxima
proruunt. Bern.

DIES XXI.

Derebus adversis.

*Res adversæ signa sunt Amoris Dei er-
ga nos.*

I.

EA, quæ nos miserias, & infortunia di-
cimus, non rarò beneficia DEI sunt.
Quæ veluti pænas, & iræ Divinæ effectus
horremus, sæpe DEI sunt erga nos mani-
festissima teneri amoris testimonia. Et
verò res adversæ docent nos in nos ipsos
descendere, ubi deprehendimus, nos fo-
rinfecus optatis non potiri. Eæ nos hu-
miles reddunt, & à nobismetipsis abalie-
nant

Februarius. nant? quî enim nobis blandiamur, dum nos ubique abjectos, & contemptos videmus? hæ nos abalienant á mundo, quis enim se addicat proditori tam perfido, qui post tot splendida promissa nos deserit? eæ nos abalienant â peccato, quia fides, quæ tunc quodammodo reviviscit, clarè nobis demonstrat, ærumnas nostras peccatorum nostrorum partus & supplicia esse. An non hoc Argumentum est, nos â DEO amari, dum is tantis nos bonis ditat? an non signum est, nos â DEO amari, dum nobis ansam præbet, nostrum sibi amorem testandi, suumque vicissim in nos promerendi? Omnia alia amoris in DEUM specimina dubia & suspecta sunt; hoc solum decipere nos non potest, DEUM non nisi in prosperis amare, eique servire, est eum amare & servire more Judæorum: Eum amare, eique servire in adversis, est eum amare, & servire more Christianorum. ^{es}ne Judæus? ^{es}ne Christianus?

II. Nónne signum est, nos â DEO amari, dum is nobis media suppeditat justitiæ divinæ, ea, quæ debemus persolvere? quantum enim, peccatores cum sumus, ei non debemus? iram ejus mitigandi, ejus misericordiam impetrandi? satisfacere justitiæ divinæ non possemus, nisi

nisi ipse eidem satisfaciendi media, nobis Februarius ministraret. Atque hoc agit, dum adversa nobis immittit: nam quæ debita expungere non possunt res adversæ ærumnis Christi unitæ? an non Argumentum est divini in nos amoris, dum nobis media præbet, virtutes adipiscendi, & occasiones easdem exercendi? nam fieri potest, ut quis virtutes acquirat, quin eas exerceat? an verò melius exercere patientiam, mansuetudinem, mortificationem, humilitatem Christianam, charitatem, accommodationem voluntatis nostræ ad divinam possumus, quàm in adversis? adversæ res media simul adipiscendi virtutes efficacissima sunt, signaque certissima, eas veras esse, & Argumenta fortissima, eas esse solidas. Iraque adversis immunem se reddere velle, an non tantum est, ac virtutibus renuntiare? quid igitur sentiendum de inaudito horrore, quo calamitates averfatis?

III. Annon signum est, nos à DEO amari, cum is nos capaces reddit similitudinis cum Christo Cruci affixo acquirendæ, ut eadem olim cum Christo glorioso portiamur? an non signum amoris est, dum media, prædestinationem nostram certam reddendi, ejusdemque indubitata pignora,

L

&

Februarius. & manifesta indicia nobis præbet? an non signum amoris est, dum occasiones nobis subministrat, grandia congerendi merita, coronam nostram augendi, Cælum obtinendi, novos gloriæ gradus, hoc est, tot æternitates felicitatis infinitæ promerendi, quot vitæ nostra numeramus momenta DEO per calamitates consecrata? potestne igitur DEUS sinceritatem, & magnitudinem Amoris sui clariùs nobis testificari? possimusne etiam nos ingratum nostrum animum manifestiùs prodere quàm si ex hisce maximis ipsius beneficijs, fastidij concipiendi, & in querimonias erumpendi ansam sumamus? an non probè meremur, ut pænas à nobis expetiturus, illis nos prioret, atque ad nos puniendos nobis pateat?

Precare DEUM, ut, cum immittendo tibi adversa amorem suum testetur, hujus amoris addat complementum, demonstrando tibi felicitatem, quæ in adversis invenitur, ut ea amare queas.

Quia acceptus eras DEO, necesse fuit, ut tentatio probaret te. *Tob. 12. v. 13.*

Et pæna, & gratia est: quid servat post pænam, qui per gratiam exhibet pænam?
Ang.

DIES

DIES XXII.

De Oratione.

L

Virtus orationis certissima fit, oportet,
 quia divina Bonitate, fidelitate, &
 meritorum Christi virtute nititur. Ac
 propterea oratio, ut oportet, facta, effectu
 suo frustrari non potest; cum fieri nequeat,
 ut Deus bonitate, fidelitate, & Christi me-
 rita suâ destituantur virtute. 1. Vis ora-
 tionis bonitate DEI nititur: Potestne ea
 solidius habere fundamentum? Proprium
 bonitatis est, se communicare, & proprium
 bonitatis infinitæ est, modo infinito se
 communicare. Quid igitur de bonitate
 DEI non expectandum? Ipse est, ut sancti
 Patres ajunt, nutrix Charitate plena, cui
 lactis abundantia oneri est. Voluptas ei
 affertur, & solacium, cum eo exoneratur:
 Sol est, qui aliud non quærit, quam radios
 suos diffundere, quos toti universo commu-
 nicat, quin vel minimum quid perdat. So-
 lum id age, ut cor tuum ei per preces pate-
 fiat, tunc id penetrabunt. Plenitudo est
 immensa, quæ nihil, nisi vacuitatem, quam

Februarius. impleat, quærit. Humilis verò oratio, cum sit sincera confessio indigentiae, & impotentiae nostrae, vacuitatem hanc DEO ostendit, & impetrat, ut ea impleatur.

II. Virtus orationis fidelitate DEI nititur : Cum igitur tam solidum habet fundamentum, falline potest ? *Amen, amen dico vobis, inquit servator, quidquid petierit Patrem, in nomine meo, dabit vobis.* DEUS fidelis est, ait Apostolus ; non potest verbis suis non stare. Verum non tantum promittit, sed etiam jurat, se concessurum, quidquid nomine suo petierimus. Eratne DEO opus juramento, ut nos ad hoc credendum alliceret ? Quantus nobis honor contingit, dum videmus DEUM nostram causam jurare ? Et quanto ipsi probro est, si ejus verbo diffidamus, etiam cum id juramento confirmat ? Et sane, an non is diffidere videtur, qui tanto cum timore, & tantilla confidentia orat de precum nostrarum, si eae cum vera confidentia fiant, effectu dubitare, est de fidelitate DEI ambigere. Quantam ei per hoc injuriam non inferimus ; imò quantam nobis ipsis non inferimus ? De fidelitate DEI dubitare, est esse penitus ethnicum.

III. Virtus orationis efficacitate meritorum Christi nititur ; an ea melius habere fundamentum potest ? Quidquid Ecclesia
pe.

petit, quidquid nos cum illa petimus, per **Februarius** Christum, id est, per ipsius merita, petimus; itaque securi sumus, nos id obtenturos, si cum confidentia petimus. Christus nobiscum petit, quod nos per ipsum petimus. An Pater ipsius id ei negare potest, cum jure perat id, quod misericordia sua nobis promeritus est? Et verò quid meritus non est, cum ejus merita sint infinita? Nihil est, quantumvis magnum, & difficile id videatur, quod petere non possumus. Et sperare non debeamus, nos obtenturos, si id per Christi merita flagitamus. Pater æternus omnia nobis debet, quia filius ipsius omnia pro nobis dedit: Neque nimium dare nobis potest; cum ipsius potentia meritis filij sui major non sit. Si pauperes sumus tantos inter thesauros, in quem culpam, nisi in ipsos referre debemus?

Erubescere, quod in precibus tuis tam parum confidentiæ habeas; quod signum est te parum etiam confidentiæ habere in DEI bonitate, ejusdem fidelitate, & merito Christi Domini.

Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam. *Jo. 14. v. 13.*

Omnipotens oratio, cum sit una, omnia potest. *Theod.*

DIES XXIII.

De Mansuetudine.

I.

Discite à me, inquit Servator, quia mitis sum, & humilis corde. Potésne Christianus esse, Si Christi Discipulus non es? Potésne Christi discipulus esse, si ejus documenta non andis, nec ea exequeris? Is nos mirificè in omni virtutum genere instruit; sed mansuetudo, & humilitas eae sunt, quas peculiariter docere, & à nobis addisci cupit. Duæ hæ virtutes singulariter ei charæ sunt, & inseparabiles ipsius comites; quas esse voluit totius quasi moralis doctrinæ fundamenta. *Beati pauperes*, inquit, *beati mites*. Hæ sunt duæ virtutes; quarum nobis plura dedit exempla; & dici potest, ipsius spiritum ijs comprehendere, ipsamque ex ijs præcipuè cognosci. Imò Hasias Prophetæ indolem Messiae verbis exprimere, nobisque indicia quædam relinquere volens, è quibus is agnosci, & facilius discerni posset, nec ejus potentiam, nec miracula, nec doctrinam, nec virtutes, sed unicam ipsius affert mansuetudinem.

Non

Mat. 5. v. 3.

Non erit tristis inquit, neque turbulentus; non clamabit, neque audietur vox ejus foris. Hæc est imago Christi. éstne etiam tua? Agnosce te ex hisce lineamentis? Ipse est exemplar tuum, & omnium prædestinatorum: Si hujus non es Ectypon, è reprobatorum es numero.

Isa. 42. v. 2.
E 4.

II. Quàm admiranda documenta hac de re divinus noster Magister nobis non præbet in Evangelio? Is nos hortatur, ut porrigamus alteram maxillam ei, qui percussit dexteram, potiùs, quàm nos vindicemus. Ut pallium nobis eripi patiamur potiùs ab eo, qui vesté auferre nobis cupit, quàm cum iplo litigemus. Præcipit nobis, ut non solùm toleremus, sed & amemus inimicos nostros, eisque beneficiamus. Afferit, non per aliud, nisi per hoc ab Ethnicis, & publicanis nos distingui; Non ex alio, quàm ex hoc signo agnitum nos iri, quòd sui discipuli, quòd veri Christiani sumus. Exigit, ut mereamur effectus misericordiæ, & mansuetudinis suæ per eam, quam fratribus nostris exhibebimus. Sacrificia etiam excellentissima ipsi ingrata erunt; nisi prodeant ex animo mansuetudine, & charitate in proximum pleno; præterea ab altaribus & simul è corde suo nos repellit, si ad ea accedere non vereamur

Matt. 5. v.
39.

Matt. 5. v.
40.

ibid. v. 44.

ibid. v. 47.

Ioan. 13. v.
35.

Luc. 6. v. 36.

Matt. 5. v.

is sum,
tianus
otésne
menta
mirifi-
; sed
quas
cupit.
sunt,
as esse
anda-
mites.
plura
ipfius
mque
Ha-
ver-
edam
ei, &
ciam,
ntes,
nem,
on

Februarius, animo exacerbatō, vel à fratribus nostris alienato. Ab altaribus repelli, est è numero Christianorum arceri, est è corde IESU excludi, & reprobari.

III. Cùm simus Christiani, & exploratam habeamus axiomatum Christi de mansuetudine veritatem, quâ fieri potest, ut nos trahi non sinamus à mirandis exemplis, quibus ipse ad hanc virtutem colendam nobis præluxit? Quanta non potentia toleravit discipulorum suorum inurbanitates? Quantopere se eorundem imbecillitatibus non accommodavit? Qua suavitate & indulgentia non egit cum peccatoribus? An unquam aliquem illorum aspernatus est? Qua benignitate eos non excepit? Quò miseres erant, eò majorem eis amorem & misericordiam exhibuit. Horror infinitus, quo peccatum averfatus fuerat, nunquam ei vel minimum acerbitatis sensû erga peccatores inspiravit. Grandia scelera Publicani, Magdalenæ, mulieris adulteræ, effectum alium non habuere, quàm quòd ipsius erga illos auxerint commiserationem. Quin & ipsimet eius tortores bonitatis & mansuetudinis hujus effectus fuere experti; dum non contentus ipsis ignoscere eos etiam excusavit, & moriens pro iisdem oravit. Sed ubi unquam

Domi-

Domine magis se prodidit patientia, & Februarus.
benignitas tua, quàm, ubi post tot ingrati
animi noxas me tolerasti? Et quis illam
ferventiùs amare, & imitari debet, quàm
ego, qui ipsemet benignitatis tuæ tam in-
signe sum exemplum, nihil est, nisi vis gra-
tiæ tuæ virtuti exempli tui sociata, quod
hunc effectum in me progignere queat.

*Pete à Christo Domino, ut tibi gratiam imper-
tatur mirandum hoc documentum exercendi,
quod ipsemet per suam doctrinam & exemplum
præbere nobis voluit.*

Manfuetis dabit gratiam. *Prov. 3. v. 4.*

Nihil tam similem Deo facit, quàm man-
fuetudo. *Chrysof.*

DIES XXIV.

De præcepto amandi proxi-
mum.

I.

IN antiqua lege Deus præceperat, ut
proximum nostrum amemus, atque
hoc mandatum Christus in nova renovat,
& in sermone Cænæ, quæ quasi ul-
tima eius voluntas erat, tertium repetit,
ut ostendat, quantopere id sibi cordi sit.
estne præcepto nobis opus, quo ad id præ-
standum incitemur; quod natura, & ra-

Februarius

tio nobis inspirant? Nam quid denique magis æquum, quàm amare hominem ejusdem nobiscum naturæ, hominem, quemadmodum nos, ad imaginem Dei Creatum; per Baptismum, sicuti nos, regeneratum, & proinde membrum Christi, & fratrem nostrum effectum? hominem æquè ac nos sacramento Corporis & sanguinis Christi, quod est sacramentum unionis, nutritum; hominem, qui iisdem medijs, ad eandem, ad quam nos, felicitatem tendit, quique factus est, ut nos amaret, & à nobis per totam æternitatem amaretur, si prædestinati sumus, uti sperare nos oportet? quid facilius est, quàm observare mandatum, cujus observatio, cum tot amicos nobis compareret, quot homines inveniuntur, Paradisum, omnesque ejus incolas beatos efficit? si mundus iste infernus esse censeretur, inde oritur, quòd hoc præceptum in eo non servetur.

II. Christus Dominus affirmat, præceptum diligendi proximum propriè suum esse præceptum, ut nobis ostendat ejus observationem præcipuè sibi cordi esse: *hoc est, inquit, præceptum meum.* Quod singulariter mihi charum est, & cujus plurima vobis exempla præbui; cum aliæ virtutes non nisi effectus sint meæ erga vos
chari-

charitatis. Hoc est præceptum meum: quod **Februarius.**
novæ legis characterem constituit, meum-
que in se spiritum complectitur: atque in
observatione hujus præcepti *cognoscent om-* **10. 13. v. 35.**
nes, quia discipuli mei estis nempe si dilectio-
nem habueritis ad invicem. Quasi dicere
Christus velle: neque è magnis prodigijs,
quæ patrabitis, nec è dono linguarum,
quod accipietis, neque ex ipsa fide, quam
habebitis, cognosceretur, vos veros meos
esse discipulos: alij, qui tales non erunt,
illis donis gaudebunt, sed vos unicè cog-
noscemini è charitate, qua unus alterum
prosequetur. Cognoscisne hoc in te sig-
num? habesne hunc characterem? si eum
non habes, etsi fidem haberes tam firmam,
ut montes transferres, tantam animi mag-
nitudinem, ut corpus tuum omnibus im-
molares austeritatibus, discipulus Chri-
sti non es; idcirco, quòd ejus characterem
non habeas. Spiritum ejus non habes,
quia charitate cares.

III. Christus asserit, præceptum chari-
tatis simile esse maximo præcepto amoris
erga DEUM. Potestne efficacius quid dici,
quo nobis ejus excellentiam ostendat? quid
incredibilius esse videretur? sed reapse quid
verius? sunt planè similia, cùm eandem
habeant originem, & scopum eundem.

Idem

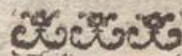
1. Jo. 4.
v. 20.

Idem est habitus, qui me impellit ad amandum DEUM propter se, & proximum propter DEUM. Amor DEI est causa necessaria amandi proximum: nec amare DEUM possum, quin proximum amem; adeò, ut, si proximum non amo, nec DEUM amem. Ubi calor non est, ibi nec ignis est, sic ubi amor proximi non est, ibi nec amor DEI est. Si quis dixerit, inquit S. Joannes, quoniam diligo DEUM, & fratrem suum oderit, mendax est. Et verò quomodo is DEUM amaret, qui ejus mandatum contemnit? Hinc judica, an Deum ames: an non languor tuus, vel potiùs durities erga proximum, sufficientem de hoc dubitandi præbeat ansam?

Roga Christum Dominum, ut, cùm præceptum amandi proximum, ipsius præceptum sit, ut exemplum, quo tibi præluxit, sulciat suâ gratiâ, ut id implere possis.

Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem. Jo. 15. v. 12.

Quomodo illum diligis, cujus præceptum contemnis? Aug.

DIES

DIES XXV.

De præcepto Deum amandi.

I.

PRæceptum amandi Deum, æquissimum est in suis motivis. Ratio amandi, inquit S. Bernardus, est Deus ipse; quia in se complectitur omnes rationes, quæ nos ad ipsum amandum animare possunt. Amamus é magni æstimatione id, quod pulchrum, quod perfectum est: Deus, cum sit infinite pulcher, infinite perfectus an non infinite amabilis est? nonne igitur eum amore infinito prosequi deberemus, si id fieri posset? cum verò amore infinito eum amare non possimus, saltem limites amori nostro non ponamus. Amamus é grata beneficiorum memoria omnes, à quibus beneficium quoddam accipimus: Beneficia Dei igitur cum sint innumera, continua, æterna, infinita, nonne obligant nos, ad continuam, æternam, & si fieri posset, infinitam grati animi memoriam? Amore concupiscentiæ, ut vocant, & proprii commodi amamus eos, à quibus boni quid expectamus. Et quæ bona à Deo non expectamus? ad remunerandum amorem nostrum promittit, se nobis seipsum,

&c

Februarius. & secum omnia bona daturum, nosque felices, eadem, qua ipse fruitur, felicitate redditurum. Potestne dari præceptum magis justum, magisque ad Deum amandum impellens? an non igitur iniquè agimus, si id non observemus?

Rom, 13.
v. & v. 8.

II. Præceptum hoc, quod ad ejus obligationes attinet, amplissimum est. *Plenitudo legis est dilectio*, inquit Apostolus; *qui amat Deum, eandem implevit perfectè*. Sed amare Deum ex toto corde debemus, nullâ ejus admissâ divisione. Amare eum debemus ex tota mente, ex tota anima, ex totis viribus nostris: quanta obligatio! at quis hanc legem secundum omnem ejus amplitudinem implet? Potestne cor divisum, spiritus dissipatus, anima rebus mundi immerfa, carni & sanguini addicto eisdem satisfacere? an non & tu sic animo comparatus es? quomodo id convenire cum hujus observatione mandati potest? si quis ad ferventiorum vivendi rationem commovere te cupit, an non satis est, dicis, mandata Dei servare? assentior. Sed incipiamus à primo: amasne Deum ex toto corde tuo? conscientiam ipse tuam, si ea sincera sit, interroga. Quid tibi respondebit? auderetne id affirmare? si hunc in modum responderet; an non vita tua ignava

nava & voluptatibus dedita, immodicus Februarius,
tuus mundi, & tui ipsius amor mendacij
eam arguerent?

III. Præceptum amandi Deum in sua
praxi facillimum est: non agitur, nisi de
amando: quid facilius? plus non exigitur,
quàm cor ad amandum. At si tam facile
est amare, profectò facilius adhuc est ama-
re Deum adedò amabilem ob perfectiones
sibi proprias, ob beneficia, quibus nos cu-
mulat, ob amorem, quo in nos fertur; ob
desiderij vehementiam, quo nostrum vi-
cissim amorem cupit. Quid facilius,
quàm amare Deum, in quo amando pa-
cem, perfectionem, meritum, gloriam,
felicitem nostram invenimus pro hac
& altera vita? & tamen hoc totum est,
quod petitur. *Ama, & fac, quod vis*, in-
quit S. Augustinus. Quænam ratio ab a-
more hoc eximere nos potest? non omnes
magnas facere eleemosynas, ingentes au-
steritates sibi injungere, nec longas preces
persolvere possunt; sed omnes amare Deum
possunt. Hoc unicum à te exigitur, ut
salutem æternam consequaris.

*Sæpe dicito cum S. Augustino: Domine tu a-
mare te jubes: præcipe mihi, quidquid voles;
sed da, quod jubes.*

Ple-

Februarius. Plenitudo legis dilectio. Rom 13.
p. 10.

Ratio diligendi Deum, Deus est; dili-
gendi modus, sine modo diligere. Bern.

DIES XXVI.

De imitatione Iesu Christi.

I.

SI Christum cognoscimus, non poteri-
mus eum non magni aestimare; si eum
aestimamus, non poterimus eum non ama-
re; si eum amamus, volupe nobis erit eum
imitari. Si id difficile nobis accidat, sig-
num est, nos eum non amare. Unum e
manifestissimis amoris nostri argumentis
est desiderium, nos personæ, quam diligi-
mus, uniendi; atque hanc unionem perfe-
cta animi similitudo constituit. Ratio nos
urget ad amandum id, quod perfectum est,
& à nobis aestimatur; & amor nostri ipso-
rum nos impellit ad illud amandum. Cum
hoc sit medium ad perfectionem propriam
pertingendi. Si igitur honori nobis non
ducimus, Christum imitari, tunc eum
non aestimamus. anne cæcitas invenitur
major? verum Christum magni aestimare,
nec tamen imitari, est seipsum non amare.
Potestne major excogitari stultitia?

Po-

Potesne, Domine, justius, imò severius *Februarius.*
nos punire, quàm, si in hoc nos deseris?

II. E naturæ legibus imitari studemus illos, quibus vel amicitiae, vel subjectionis nomine obstringimur. Liberi naturæ ductu imitantur suos parentes. Hic est effectus amoris ipsorum, qui semper aliquam supponit similitudinem dicti amoris causam. Subditi sponte sua imitantur suos Reges, etiam, quod ad eorum defectus attinet: hic est effectus æstimationis & reverentiæ illorum. Cur igitur Christum imitari nos totis viribus contendimus, cum & amicitiae & amoris jure penitus obligamur? cum is sit Pater, Frater, amicus, Sponsus noster: si non omnes humanitatis sensus exuimus, cur non felices nos reputamus, quòd omnibus hisce titulis respondere possimus enitendo, ut ei similes evadamus. Devincti ei sumus omnibus titulis subjectionis, quia Deus, Magister, Rex noster est. Si gloriae cupidi sumus, cur honori nobis non ducimus eum sequi, & imitari? cui nam id probro est, nobis, an ipsi? haud dubiè utrisque: sed infelicitas, quæ inde oritur, in nos solos redundat.

III. Amor, quo Christus in nos ferebatur, eum coëgit se nobis similem reddere ;

M

&

Februarius. & amor, quo nos in ipsum ferimur, nos non adigat, ut ej similes fieri conemur? ergone quidquam est, quod perdere hac ratione possimus? ipse omnibus nobis dicit: qui me amat, me sequatur, & unà habitabimus. Quid? inquit nobis: potestisne vobis imperare, ut me non ameris, insuper habitis titulis, quibus mihi devincti estis? potestisne, si me amatis, vobis imperare, ut me non sequamini? Possūne ego amorem meum clariùs demonstrare, quàm, ubi rem adeò vobis proficuum exigo, qua vestrum in me charitatis affectum vicissim testari possitis? Potestisne ingrati animi vitium, mentisque Vestræ cæcitatē luculentiùs prodere, quàm illum mihi negando? amor, quo Christus erga nos ferebatur, ipsum eò adegit, ut se nobis redderet similem, licet ad id obtinendum omnia impendere debuerit; licet sua se Majestate exuere, nostramque induere vilitatem debuerit: & difficile nobis accidet ad amorem nostrum Christo testandum laborare, ut eidem similes evadamus, etiam in hoc gloriam, supremamque nostram felicitatem inveniamus? quidnam magis admirandum? an hoc, quòd Deus felicem se reputarit, quòd homini similem se reddiderit; an verò quòd homo infelix sibi

videatur, si homini-DEO similis eva-Februarius.
dat ?

Pete à Christo Domino, ut se tibi probè cog-
noscendum præbeat; quia si perfectè eum cogno-
scis, non poteris eum non amare, & imitari,

Si quis mihi ministrat, me sequatur.
Joan. 12. 26.

Volunt omnes te frui, sed non imitari
cupiunt; consequi, sed non sequi. Bern.

DIES XXVII.

De Conformitate voluntatis
cum Divina.

I.

VOLUNTAS DEI est Omnipotens: omnia,
quæ vult, facit; nec quidquam fit,
quod non vult. Non cadit, inquit serva-
tor, capillus de capitibus vestris, neque ex
arbore folium, nisi ipso jubente. Quid
fiet de rebus majoris momenti? Bona, &
mala pariter ex ejus voluntate contingunt.
Si erit malum in civitate, inquit propheta,
quod Dominus non fecerit? Ego Dominus, ipse- Amos 3. v. 6.
met ait, & non est alter, formans lucem, &
creans tenebras. faciens pacem, & creans ma- Isa 45. v. 7.
lum. Tyrannos appellat Virgas furoris
sui; quas in ignem conijcit, ubi ijs ad ca- Is 10. v. 17.

M 2

stigan-

Februarius. Stigandos & corrigendos filios suos usus est. Peccatum solum est malum illud, quod non vult, sed permittit solummodo, esse effectus ejus velit: condemnat fratrum Iosephi invidiam, sed vult ejus effectum, videlicet Iosephi servitorem. Abominatur Iudæorum rabiem, sed vult, & præcipit filij sui mortem, quæ ejusdem est effectus. Injuriam, quæ tibi infertur, puniet; sed vult hanc injuriam, & afflictionem, quam injuria illa tibi parit. Possumus quidem de hisce malis haud immeritò conqueri si ea in seipsis spectentur. Quis verò conqueratur, si ea spectentur in voluntate DEI? DEUS illa vult. Aurea sanè verba, & quantas rationes ea suggerunt homini verè Christiano, DEUM agnoscenti, & sincerè amanti hanc cum divina voluntate conformationem amplectendi! auderène homo, & quidem Christianus dicere: DEUS id vult; at ego nolo?

*Psal. 13.
v. 24.*

II. Voluntas DEI est infinite sapiens. Ideo, quidquid facit, optimum est. *Omnia,* inquit Propheta, *in sapientia fecisti:* Prima sapientiæ regula, est, semper facere, quod melius est, eligere media ad finem, quem sibi proponit, aptissima. Credimusne DEUM, qui suprema est sapientia, hanc regulam transgredi? finis omnium ipsius
ope

Operum est ejus gloria ; potestne eum de-
ficere vel zelus illam promovendi, vel lu-
men, media huc idonea cognoscendi, vel
potentia, ea adhibendi? Vir sapiens juxta
sapientiam suam agens facere non potest,
quod bonum non sit; & Deus infinite sa-
piens, aliquid eligere aut facere possit,
quod non sit infinite bonum? quemadmo-
dum nihil perfectius, meliusque concipi
potest, quam Deus in sua natura, sic nihil
melius, perfectiusque concipi potest, quam
Deus in sua actione: nam *attingit à fine ad* sap. 3.
finem fortiter, & omnia disponit suaviter; ac
ita, ut falli non possit. Ad exequenda
consilia sua è tenebris eruere lucem, & per
media, quæ penitus esse contraria viden-
tur, ad finem pertingere novit. Mundi
peccatum per omnium peccatorum maxi-
mum, quale est Deicidium, destruit. Ve-
neremur, & adoremus ipsius consilia, si
ea non penetramus, Deoque jus suum
tribuamus, credendo, eum omnia ad me-
lius disponere, licet id non concipiamus,
pluraque præstare posse, quam nos com-
prehendere valeamus.

III. Voluntas Dei, cum sit infinite bo-
na, non tantum facit, quod in se, sed &
quod nobis optimum est. Potestne ad
malum nobis ab illa evenire voluntate,

M 3

quæ

Februarius.

*Tenuisti ma-
num dexte-
ram meam.*

Psal. 72.

v. 24.

quæ Bonitas ipsa est? manus Domini, inquit Propheta, nos dirigit; sed cor ejus dirigit manum ejus, & amor ejus dirigit cor ejus. Quid igitur mihi timendum, vel potius, non sperandum? quæ fieri potest, ut ejus directioni me committere verear? Deus est Pater noster, & omnium patrum optimus. Potestne amor erga nos ipsi deesse? possuntne è corde, & manu paterna prodire flagra mihi non salutaria? Is si percutit, aliud non intendit, quàm ut nobis medeatur, vel saniores nos reddat. Si malum nobis inferre videtur, aliud non quærit, quàm ut nobis faciat bene. Si nos à Creaturis avellit, id ob aliud non facit, quàm ut nos unicè sibi addictos reddat. Si quandoque commodorum nostrorum temporalium oblivisci videtur, alium sibi finem non præfigit, quàm, ut eò tutius felicitati nostra æternæ consulat. Et quid sunt omnia commoda temporalia æternis composita? minus nihilò. Sic Deus hi-
ce de rebus sentit: idem & nos de ijs sentire oportet. anne idem cum DEO judicium de ijs ferimus? Pavores nostri ad minimos casus adversos, quæ fortunam nostram invertunt, & tranquillitas nostra in ijs, quæ saluti nostræ obsunt, contrarium abunde demonstrant.

Pre-

Precare DEUM assidue; ut ejus voluntas impleatur; neque aliud præter hoc pete. Februarius.

Quis est iste, qui dixit, ut fieret, Domino non jubente, ex ore altissimi non egredientur nec bona, nec mala. *Thren. 3. v. 37. & 38.*

Passus es aliquid mali; si velis, non est malum. Age gratias Deo, & mutatur malum in bonum. *Chrysoft.*

DIES XXVIII.

De Misericordia Dei.

I.

NUllum in Deo est attributum, quod magis amare debeamus, quam ejus Misericordiam: quia miseris, quales nos sumus, nullum adeò convenit. Sed ex omnibus Misericordiæ ipsius effectibus præcipuè cordi nobis esse debet ejus patientia, qua peccatum tolerat, & peccatoris pœnitentiam expectat; cum hæc sit unicum vitæ in sceleribus traductæ asyllum. Ut hanc patientiam magis adhuc admirère, omnes ejus gradus considera. Primò nobis connivet: *Misereris omnium, quia omnia potes, & dissimulas peccata hominum propter pœnitentiam.* *sap. II. v. 24.* Mirandum est, quod,

M 4

cum

Februarius. cùm Deus omnia sciat, & possit, dissimulet tamen. Homines dissimulant, vel ob ignorantiam, quia mali gravitatem vel non agnoscunt; vel ob debilitatem, quia id nec punire, nec impedire possunt. Ipsi utrumque facile est. & nihilominus dissimulat. Secundo. Deus peccatum non modo dissimulat; sed aliquoties excusat; qualis indulgentia in Deo, qui hoc infinite odit; Nequaquam, inquit, ultra maledicam terræ propter hominem: sensus enim, & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua. Fuitne unquam scelus minus excusabile, illo, quo Judæi morti addixere Dei filium? servator tamen id excusandi rationem invenit: Pater ignosce illis; non enim sciunt, quid faciunt.

Gen. 8. v. 21.

Isa. 29.

v. 34.

II. Tertiò. Si Deus nec dissimulare, nec excusare peccatum possit, ostendit patientiam suam in eo tolerando, & peccatoris poenitentiam expectando; in cohibendis, ut ita dicam, omnibus conatibus sanctitatis suæ peccato infinite oppositæ; justitiæ suæ, quæ indefinenter eum ad vindictam impellit, & infiniti zeli gloriam suam tuendi; qui eum ad illos, qui eam adeò indigne violant, perdendos instigat. Patientia sola omnibus ejus attributis obsistit, ad peccatorem à pænis, quæ tantopere promeritus

tus

tusest, subducat. *Quartò.* Si Deus, *Februarius,*
postquam longo tempore, at incassum,
expectavit, se coactum videt de vindicta
cogitare, tum sua patientia eum minitari
jubet, & seriò malum peccatori intentare,
ut eum terreat; atque ita ad prævertendos
iræ divinæ effectus, & molestam illum pu-
niendi necessitatem adigat. Sic Deus Ni-
nivitibus imminentem interitum ipsis qua-
draginta diebus antè per Jonam Prophetam
minuitur, ut illum vitæ suæ emenda-
tione à se avertere cogat. *Quadragesima*
Dies minarum Ninivitas ad meliorem fru-
gem adduxere. Deus forsitan plures jam
annos tibi minuitur, & ad bonam frugem
non redis?

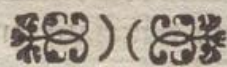
II. Quintò. Si peccator adeò stupidus
est, ut minis hisce non moveatur, neque
curæ ei sit, illarum effectus inhibere, Deus
ipse homines inquit, à quibus mitigetur,
similis cujdam patri, qui tenerè amat fi-
lium, ad quem castigandum, ubi se obli-
gatum videt, magnis domum implet cla-
moribus, ut quis ijs excitus Virgas sibi ere-
pturus advolet. Deus Abrahamo aperit
Consilium suum, quod concepit, infames
civitates Sodomã & Gomorrhã perdendi,
non tam ut ejus fiduciam animet quàm, ut
eum ad gratiam pro miseris illis imploran-
dam

Februarius. dam iramque suam coërcendam impellat. Abrahamus, qui Dei Consilium penetra-
bat, consentit, eoque Deum adigit, ut sibi polliceatur, se, ubi decem justos in illis civitatibus inveniret, eorum gratiâ reliquos parsurum. Sextò. cùm se coactum videt ad eos puniendos etiam contra suam voluntatem, dices, ipsummet subire malum, quod inferre cupit: tanto ei do-
Gen. 6. v. 7. lori hæc res est. *Tactus dolore cordis intrinsecus, delebo, inquit hominem, quem feci.* Denique reos semper mitiùs punit, quam mereantur. Si misericordia tam stupenda nos non mover, omni humanitatis sensu caremus. Patientia Dei fatigata magis nobis erit formidanda, quàm ejusdem justitia.

Statuamus, non diutiùs Dei abuti patientiâ, qua peccata nostra tolerat, ne ea tandem sessam furorem transeat.

Cùm iratus fueris, Misericordiæ recordaberis. *Habac. 3. v. 2.*

Maluit de sua Divinitate, quàm de sua patientia dubitari. *Tertull.*

CON-